

ת"פ 26148/09/13 - מדינת ישראל נגד ראמי ח'טיב

בית המשפט המחוזי בנצרת

ת"פ 26148-09-13 מדינת ישראל נ' ח'טיב
בפני כבוד השופטת יפעת שיטרית

מדינת ישראל
נגד
ראמי ח'טיב
המאשימה
הנאשמים

הכרעת דין

בפתח הכרעת דין זו ובהתאם להוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "**החסד"פ**") הנני מודיעה בזאת, כי החלטתי לזכות את הנאשם מעבירת ההריגה שיוחסה לו בכתב האישום (המתוקן בשנית), וזאת מחמת הספק.

מבוא:

1. כנגד הנאשם הוגש לבית משפט זה כתב אישום (מתוקן), בגדרו יוחסו לו העבירות כדלקמן:
הריגה - עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
נהיגה בקלות ראש שגרמה לנזק לאדם ולרכוש - עבירה לפי סעיפים 62(2) ו-38(2) ו-(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**").
אי ציות לאות שברמזור - עבירה לפי תקנות 22(ב) ו-64(ה) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**") וסעיף 68 לפקודת התעבורה.
2. יוער, כי במהלך ניהול ההליך, ביקשה המאשימה את תיקון כתב האישום, בשלוש הזדמנויות שונות, וזאת בדרך של הוספת עדי תביעה נוספים לרשימת עדי התביעה וכן בדרך של תיקון מספר הרישוי של רכב המזדה בו נהג המנוח. התיקון האחרון בכתב האישום בוצע בהתאם להחלטתי בפרוטוקול הדיון מיום 27.4.15.

העובדות הנטענות בכתב האישום המתוקן:

3. בעובדות כתב האישום נטען, כי ביום 16.6.13, סמוך לשעה 5:20, נהג הנאשם ברכב טרנספורטר מסוג פולקסווגן מספר רישוי 42-614-10 (להלן: "**הפולקסווגן**"). הנאשם נסע בכביש 90 מכיוון כללי ראש פינה לכיוון צומת הגומא (להלן: "**הצומת**"), שהינו צומת בו משתלבים כביש 90 עם כביש 977 (להלן: "**הכביש**"). יחד עם הנאשם נסעו בפולקסווגן 6 נוסעים נוספים.
4. אותה עת, נהג אלעד ארליך ז"ל (להלן: "**המנוח**") ברכב מסוג מזדה מספר רישוי 79-676-62 (להלן: "**המזדה**"), בכביש מכיוון גונן לכיוון הצומת, במטרה לפנות שמאלה בהגיעו לצומת, לכיוון כללי ראש פינה.
5. המנוח נכנס לתוך הצומת במטרה לפנות בו שמאלה, זאת כאשר ברמזור המוצב בכניסה לצומת בכיוון נסיעתו דלק אור ירוק.
6. הנאשם נהג בפולקסווגן בדרך פיזיה ונמהרת ובהגיעו לצומת חצה אותו למרות שברמזור שהיה מוצב בכניסה לצומת בכיוון נסיעתו דלק אור אדום. בתוך כך, התנגש הנאשם עם חזית הפולקסווגן בדופן שמאל של המזדה (להלן: "**התאונה**").
7. כתוצאה מהתאונה נהרג המנוח, שהיה בן 34 במותו, נשוי ואב לפעוט כבן ארבע שנים, כשאשתו הייתה בשלבים מתקדמים של הריון עם ילד נוסף. בעת התאונה היה המנוח בדרכו לשירות מילואים כמ"פ של יחידה קרבית.
כן נזקקו לטיפול רפואי הנאשם ושניים מנוסעי הפולקסווגן וניזוקו כלי הרכב המעורבים בתאונה.
8. נטען, כי התאונה ותוצאותיה נגרמו בעקבות נהיגתו הפיזיה של הנאשם, אשר נכנס לצומת וחצה אותו מבלי לציית לאות שברמזור המוצב בכניסה לצומת בכיוון נסיעתו, שבו דלק אור אדום ובכך גרם למותו של המנוח וכן לנזק לאדם ולרכוש.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

9. בדיון מיום 31.10.13 (אשר התקיים בפני כב' סגן הנשיא, השופט כתיילי), כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום וטען, כי טענתו העיקרית הינה שהוא נכנס לצומת הרלוונטית באור ירוק. בדיון מיום 17.11.13, חזר הנאשם על כפירתו, באופן מפורט, תוך התייחסות לסעיפי החלק העובדתי שבכתב האישום. מכפירתו עולה, כי הנאשם הודה בכך שנהג ברכב הפולקסווגן במועד ובמקום הנטענים בכתב האישום המתוקן, אולם כפר בכך שנהג בו בדרך פיזיה ונמהרת וכן בכך שחצה את הצומת עת ברמזור שבכניסה לצומת בכיוון נסיעתו דלק אור אדום. כן כפר, מחוסר ידיעה, בכך שהמנוח נכנס לתוך הצומת במטרה לפנות בו שמאלה, כאשר ברמזור שבכניסה לצומת בכיוון נסיעתו דלק אור ירוק. כן כפר בכך שהתאונה ותוצאותיה נגרמו בעקבות נהיגתו הפיזיה ובקשר הסיבתי בין התאונה לבין מותו של המנוח, אך הודה, כי ברכב הפולקסווגן בו נהג היו נפגעים.

הנאשם הבהיר, כי אין הוא אוחז בטענת אליבי או בטענת זוטא.

יוער, כי במהלך שמיעת הראיות, בדיון מיום 20.4.15, חזר בו הנאשם מכפירתו ביחס לקשר הסיבתי שבין

התאונה לבין מותו של המנוח. לפיכך, התייתר הצורך בשמיעת עדויות הרופאים שנמנו על עדי התביעה לעניין זה.

10. בנסיבות אלו, נקבעו מועדים לשמיעת ראיות הצדדים. לאחר שהצדדים סיימו להביא ראיותיהם, ערך בית המשפט ביקור במקום התאונה, זאת ביום 16.5.16 ולאחר מכן ניתנה החלטה בדבר הגשת סיכומי הצדדים בכתב. כן נקבע מועד להשלמת סיכומי הצדדים בעל פה. ב"כ הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב כנדרש וכדבעי ובדיון מיום 12.12.16 השלימו בקצרה את סיכומיהם בעל פה.

11. ביום 26.4.17, ניתנה על ידי הכרעת דין ולפיה, זוכה הנאשם מעבירת ההריגה שיוחסה לו בכתב האישום (המתוקן בשנית), זאת מחמת הספק. תחת זאת, הורשע הנאשם בעבירה שעניינה, גרימת מוות ברשלנות - עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין. עוד הורשע הנאשם בעבירות שעניינן, נהיגה בקלות ראש שגרמה לנזק לאדם ולרכוש ואי ציות לאות שברמזור, כפי המיוחס בכתב האישום ועתה מפורסמת הכרעת הדין על נימוקיה, מפאת היקפה ואילוצי הדפסה.

להלן יובאו בקליפת אגוז עיקר טיעוני הצדדים, כפי סיכומיהם.

טיעוני המאשימה בסיכומיה:

12. במסגרת סיכומיה בכתב, ביקשה המאשימה לקבוע, כי היא עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה, מעבר לכל ספק סביר, את כל עובדות כתב האישום (המתוקן מיום 28.4.15). כן ביקשה לקבוע, כי הוראות החיקוק המיוחסות לנאשם תואמות לעובדות כתב האישום ולהרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו. כך הפנתה המאשימה לראיות שהובאו מטעמה להוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום. בהקשר זה הפנתה המאשימה לעדותו של עד התביעה יבגני סטנין (להלן: "יבגני"), אשר היה עד ראיה לתאונה ואף ניגש אל רכב המזדה של המנוח מיד לאחריה. המאשימה ציינה, כי מעדותו של יבגני עולה, כי הוא המתין בתחנת האוטובוס הסמוכה לצומת, במקום בו ניתן לראות בבירור את הרמזור שבכיוון נסיעתו של הנאשם. כך הבחין, כי ברמזור שבכיוון נסיעת הנאשם דלק אור אדום עת נכנס עם רכב הפולקסווגן לצומת, במהירות אשר להערכתו אינה יורדת מ-100 קמ"ש והתנגש עם רכב המזדה. כן תיאר בעדותו את תוצאות התאונה כפי שנגלו לעיניו מיד עם הגיעו למקום התאונה.

המאשימה הדגישה, כי יבגני הינו עובר אורח אשר נקלע למקום התאונה במקרה, מסר עדות בהירה, קולחת וחסרת כל אינטרס כזה או אחר בתוצאות ההליך, פרט לרצונו למלא את חובתו האזרחית ולהעיד, במדויק ככל הניתן, על האירועים להם היה עד. לטענת המאשימה, ניכר היה, כי יבגני מבקש לדייק בדבריו, תיאר אך ורק את שהוא עצמו ראה ושמע ועדותו עקבית, הגיונית, ברורה ומשתלבת היטב עם עדויותיהם של יתר העדים ויתר הראיות שהוצגו בתיק. כן טענה, כי תיאורו של יבגני את זירת התאונה ואת מבנה הכביש והצומת תואם את התרשים שנערך על ידי בוחן התנועה (ת/32), מה שתומך במהימנותו של העד ויכולתו לשחזר באופן מדויק את התאונה והזירה.

המאשימה הפנתה גם לדו"ח ההובלה וההצבעה שביצע יבגני (דיסק ת/27 ותמונות ת/28), המלמד על שדה הראיה הפתוח ממקום עמידתו סמוך לצומת, לעבר הרמזור בכיוון נסיעתו של הנאשם, זאת כפי שניתן היה להתרשם גם בביקור בית המשפט בזירה. לאור האמור, ביקשה המאשימה לקבל את עדותו של יבגני כמהימנה וליתן לה משקל מלא בעת קביעת הממצאים העובדתיים.

13. המאשימה הוסיפה והפנתה לעדותו של עד התביעה אלון חזן (להלן: "אלון"), אשר היה בדרך לבסיסו הצבאי במועד הרלוונטי לכתב האישום ונכח בזירת התאונה. המאשימה ציינה, כי מעדותו של אלון עולה, כי היה בדרכו לטרמפיאדה הסמוכה לצומת, כשגבו לכיוון הצומת, יחד עם חברתו קרין, כאשר שמע את ההתנגשות בין הרכבים. אז הסתובב וראה, כי האור ברמזור שבכיוון הנסיעה מדרום לצפון, קרי, בכיוון נסיעתו של הנאשם, אדום. כמו כן, תיאר, כי רץ מיד למקום התאונה, ניגש אל רכב המזדה והבחין, כי המנוח עודנו בחיים. כעבור מספר דקות, לאחר שהגיעו למקום אנשים נוספים, עלה על אוטובוס ונסע לבסיס. אלון סימן על גבי צילום של הכביש את מסלול הליכתו והמקום בו עמד (ת/5).

לטענת המאשימה, אלון אף הוא עובר אורח אשר נקלע למקום במקרה, מסר עדות עקבית, הגיונית ובהירה, החפה מרצון להעצים את מעשיו של הנאשם או להפלילו מעבר למה שראה וחווה, תוך שביקש לדייק בדבריו. המאשימה ציינה, כי בהגיונותו, אלון הבהיר הן בעדותו הראשית והן בחקירתו הנגדית, כי לא ראה את צבע הרמזור בכיוון נסיעת הנאשם בזמן התאונה, אלא רק לאחר שהסתובב למשמע התאונה. לטענת המאשימה, עדותו של אלון משתלבת עם עדותו של עד הראיה יבגני הן מבחינה מהותית והן מבחינה כרונולוגית. לאור זאת, ביקשה לקבל את עדותו של אלון כמהימנה וליתן לה משקל מלא בעת קביעת הממצאים העובדתיים בהכרעת הדין.

14. המאשימה הפנתה גם לעדותה של עדת התביעה נגה הורביץ (להלן: "נגה"), אשר המתנה ברכבה ברמזור לצד רכבו של המנוח, לצורך פניה שמאלה. נגה תיארה, כי בהגיעה לצומת הגומא, האור ברמזור בכיוון נסיעתה היה אדום, על כן המתנה בצומת ולא הבחינה, כי האור ברמזור התחלף לירוק. הרכב לשמאלה נכנס אל תוך הצומת תוך פניה שמאלה, כאשר רכב אשר הגיע מדרום, במהירות גדולה, התנגש בו. בעדותה הראשית, הדגישה נגה, כי צבע האור ברמזור עת נכנס הרכב לשמאלה לצומת היה ירוק. המאשימה ציינה, כי בחקירתה הנגדית, מסרה נגה, כי לא הייתה מרוכזת עת המתנה ברמזור ולא הבחינה האם הרכב לשמאלה עמד לצידה ברמזור ולאחר מכן החל בנסיעה או שנכנס לצומת בנסיעה רציפה.

15. לטענת המאשימה, נגה אף היא עוברת אורח אשר נקלעה למקום במקרה ומסרה עדותה על אשר ראתה. כן לטענתה, ניתן היה להתרשם בנקל, כי נגה התרגשה במעמד העדות וכי התאונה היוותה אירוע טראומטי עבורה, אולם התאמצה לדייק עד כמה שניתן בפרטים אותם התקשתה לזכור ונזרהה שלא להטעות. המאשימה הדגישה, כי נגה לא הסתירה את העובדה, כי לא הייתה מרוכזת בזמן ההמתנה ברמזור בצומת, אולם הבהירה לאורך עדותה הראשית וחקירתה הנגדית, כי ראתה את הרמזור בזמן שרכבו של המנוח נכנס לצומת וצבעו היה ירוק. לטענתה, עדותה בנקודה זו הייתה עקבית וקוהרנטית ומכאן שהינה מהימנה ויש לתת לה משקל מלא.

עוד הפנתה המאשימה לעדותו של עד התביעה יוסי רופא (להלן: "יוסי"), אשר נקלע למקום התאונה בדרכו למקום עבודתו. מעדותו עולה, כי לא ראה את התאונה עצמה, אולם ראה את שתי המכוניות אחת בתוך השנייה, עצר בצד והתקשר למוקד 100. כן עולה, כי בהגיעו לצומת, התאונה כבר התרחשה והוא הבחין, כי הרמזור בכיוון נסיעתו, מקריית שמונה לראש פינה, מתחלף לאדום, אח"כ לצהוב מהבהב ולירוק. בהמשך, אישר את דבריו בהודעתו, לפיהם ראה את הרכב הגדול מסתובב בצומת, ככל הנראה בשל הפגיעה שספג בתאונה. כן מסר העד, כי אינו יכול להעיד מי מהרכבים המעורבים בתאונה עבר בצומת באור אדום ומי בירוק.

16. לטענת המאשימה, כמו יתר עדי הראיה, יוסי הינו עובר אורח שנקלע לזירה, אין לו היכרות משותפת עם מי מהמעורבים וניכר, כי עדותו נמסרה מתוך רצון לדייק ככל הניתן, למרות הזמן שחלף ולמרות המצב הנפשי אליו נקלע לאחר התאונה. על כן, ביקשה המאשימה לקבוע, כי עדותו של יוסי מהימנה. כן ציינה, כי יוסי הקפיד להדגיש כי לא ראה את רגע הפגיעה, אולם עדותו, בזיקה ליתר עדויות הראיה, הזמנים בהם הגיע לצומת והעובדה שראה את השניות הראשונות לאחר התאונה, כאשר הפולקסווגן היה בסבסוב והעובדה שמיד לאחר מכן הבחין באנשים רצים לכיוון התאונה, מלמדים על כך שבזמן התאונה, צבע הרמזור שבכיוון נסיעתו היה אדום. בהקשר זה הבהירה המאשימה, כי מתוכנית הרמזורים ומדו"ח בוחן התנועה עולה, כי מופע הרמזור בכיוון נסיעתו של יוסי ומופע הרמזור בכיוון נסיעתו של הנאשם, הינם מופעים בעלי אור ירוק משותף.

לטענת המאשימה, עדויותיהם של עדי הראיה משתלבות זו בזו ופורשות בפני בית המשפט תמונה כוללת על התאונה מכיוון נסיעת המנוח, כיוון נסיעת הנאשם וכיוון הנסיעה ההפוך לכיוון נסיעת הנאשם. המאשימה סבורה, כי לא נתגלו סתירות היורדות לשורשו של עניין בין עדויות עדי הראיה. לאור זאת, ביקשה לקבוע, בהתאם לעדויות אלה, כי הנאשם הגיע לצומת מכיוון דרום לכיוון צפון במהירות גבוהה ונכנס לצומת כאשר ברמזור בכיוון נסיעתו דלק אור אדום וכן, כי המנוח הגיע לצומת מכיוון מזרח לכיוון דרום ונכנס לצומת כאשר ברמזור בכיוון נסיעתו דלק אור ירוק.

17. המאשימה הוסיפה והפנתה לעדותו של השוטר רס"מ משה מזרחי, המשרת כסייר במתנ"א ראש פינה. באמצעותו הוגש דו"ח פעולה מיום האירוע ת/1, ממנו עולה, כי הגיע לזירה בשעה 5:42, כאשר במקום היו כוחות מד"א וכיבוי אש. כן תוארו בדו"ח פרטי כלי הרכב המעורבים, מצבם, מצב הזירה ומצב הפצועים בהתאם לדיווח שהתקבל ממד"א.

כן הפנתה המאשימה לעדותו של השוטר רס"מ אמיר בכר, המשמש כרכז בוחנים באת"ן גליל, באמצעותו הוגש המזכר ת/2, ממנו עולה, כי שוחח עם הנאשם במיון בית החולים ביום התאונה, בשעה 7:29. בשיחתם שתועדה במזכר, אישר הנאשם, כי נהג ברכב וטען כי אינו זוכר מה קרה. לטענת המאשימה, הנאשם אינו חולק על תוכנו של ת/2 ומכאן שיש לקבל את הדברים האמורים בו כלשונם.

עוד הוגשו באמצעות רס"מ בכר, במהלך חקירתו הנגדית, מזכר נוסף שערך מיום האירוע בעניין דגימת דם שנלקחה מהנאשם, אשר סומן נ/1 וכן זיכרון דברים אודות נטילת דגימת דם לבדיקת שכרות מיום 16.6.13, אשר סומן נ/2.

כן הפנתה המאשימה לעדותו של השוטר רס"ב מאיר קריחלי, המשרת באת"ן גליל, באמצעותו הוגש מזכר מיום 30.6.13, בדבר תכתובת הפייסבוק שהתנהלה בין העד אלון חזן לבין אדם בשם מאיר אדרי, אשר תר אחר עדי ראיה לתאונה. המזכר סומן ת/3, התכתובת סומנה ת/4 והדיסק על גביו נצרבה התכתובת, שהועברה אליו על ידי אלון באמצעות הטלפון הנייד, סומן ת/6. כן הוגש באמצעותו צילום אווירי של מקום התאונה, בו נעזר בעת גביית עדותו של אלון, ת/5.

18. עוד הפנתה המאשימה לעדותו של המהנדס נתן פרי (להלן: "נתן"), מתכנן הרמזור בצומת הגומא, באמצעותו הוגשה חוות דעת שערך, ת/8. מחוות דעתו עולה, כי מופע הרמזור בכיוון נסיעת הנאשם (מופע 3) ומופע הרמזור בכיוון נסיעת המנוח (מופע 4), נמצאים בקונפליקט ומוגדר להם "זמן

פינוי בין ירוק" בן 5 שניות, המגדיר את פער הזמן בין סיום אחד המופעים לתחילת המופע השני. כמו כן, במנגנוני הרמזור קיימת מערכת אבטחה המוודאת, כי זמני הפינוי בין המופעים מתקיימים בכל עת וכאשר מזוהה פער זמנים קצר יותר מהאמור, עובר הרמזור למצב של הבהוב צהוב קבוע עד לבדיקת התקלה. כן הוגש באמצעות העד, מכתבו של הבוחן נחום כהן (ת/9) ומכתב מאת העד לנחום כהן (ת/10).

לטענת המאשימה, עדותו של נתן הייתה מקצועית, עניינית ומהימנה, במסגרתה הסביר בצורה מדויקת ומנומקת את תכנית הרמזורים כפי שתוכננה על ידו ועמד על כך שבהתאם לתכנון הרמזור, לא יתכן מצב בו שני הרמזורים נמצאים במופע ירוק משותף. המאשימה ציינה, כי מדובר בעד מקצועי, שהיה אמון על תכנון והתקנת הרמזור. כן ציינה, כי עדותו לא נגעה לסוגיית תקינות הרמזור. כן לטענת המאשימה, ממצאיו של נתן תואמים במדויק לקביעות הבוחן נחום כהן במסגרת חוות דעתו מיום 1.7.13.

19. המאשימה הוסיפה והפנתה לעדותו של אבנר בן חורין, העובד כמנהל שירות בחברת מנורה איזו אהרון בע"מ לאחזקת רמזורים, באמצעותו הוגשו שתי הודעות אודות תקינות רמזור בעת תאונה, ת/12 ו-ת/13, מהן עולה, כי לא התקבלה הודעה על תקלה ברמזור בשעת התאונה וכי הרמזור עבד באופן תקין. כן עולה מעדותו, כי לאחר שהתקבל דיווח על התאונה, נבדק הרמזור ונמצא, כי שני עמודי הרמזור נפגעו אולם הרמזור עובד. כן הוגשו באמצעות העד מכתבו אל ב"כ המאשימה בהתייחס להודעות הנ"ל, ת/11 ודיווח קבלן המשנה המטפל בתקינות הרמזורים, ת/14.

עוד הפנתה המאשימה לחוות דעת הנדסית מיום 8.7.13, שנערכה ע"י מהנדס התנועה רפ"ק עאדל נמוז, בעקבות התאונה, ת/15, ממנה עולה, כי לא נמצאו ליקויי תשתית הקשורים לתאונה. כן עולה מחוות הדעת, כי זמן "בין ירוקים" בין מופעי הרמזור נבדק על ידו ונמצא תואם לזמן הנקוב בתוכנית הרמזורים וכי לפני תחילת האות הצהוב לתנועה 3, ישנו אור ירוק מהבהב למשך 3 שניות שאינו חלק מזמן "בין ירוקים".

לטענת המאשימה, מהעדויות שנסקרו לעיל, כמו גם מגרסת הנאשם עצמו עולה, כי בזמן התאונה הרמזור עבד באופן תקין. על כן, ביקשה המאשימה לקבוע, כי לא הייתה תקלה ברמזור בעת התאונה. כן ביקשה לקבוע, כי זמן "בין הירוקים" בהתאם לתוכנית הרמזורים ולחוות הדעת שהוגשו מטעמה הינו 5 שניות.

20. המאשימה הוסיפה והפנתה לעדותו של בוחן התנועה רס"מ נחום כהן (להלן: "הבוחן"), באמצעותו הוגשו המסמכים הבאים: ת/16 - סקיצה שערך, ת/17 - דו"ח ממצאים, ת/18 - לוח תצלומים, ת/19 - דיסק, ת/20 - מזכר איתור מצלמת אבטחה צומת גומא, ת/21 - מזכר אודות ביצוע ניסוי בצומת הגומא, ת/22 - הודעת נהג תחת אזהרה מיום 16.6.13, ת/23 - מזכר אודות איתור מודיעין, ת/24 - דו"ח אירועים מלא ממשטרת ישראל, ת/25 ו-ת/26 - דו"חות אירוע, ת/27 - דיסק, ת/28 - לוח תצלומים, ת/29 - הודעת נהג תחת אזהרה מיום 23.6.13, ת/30 - הודעת נהג תחת אזהרה מיום 25.6.13, ת/31 - דיסק, ת/32 - תרשים תאונת דרכים, ת/33 - דו"ח בוחן תנועה על תאונת דרכים על נספחיו.

המאשימה הפנתה לעולה הן מעדותו הראשית והן מחקירתו הנגדית של הבוחן וטענה, כי מהימנותו אינה מוטלת בספק, שכן אינו צד בעל עניין בתוצאות המשפט. כן טענה, כי הסנגור לא חלק על ממצאי הבוחן שנאספו בזירה ואשר היוו את הבסיס העובדתי למסקנותיו. לטענת המאשימה, ניתן היה להתרשם מהמסמכים שהוגשו על ידי

הבוחן, מתיעוד הממצאים וניתוחם, כי החקירה התנהלה באופן מקצועי לחלוטין, תוך בדיקת כל קצה חוט אפשרי, אשר עשוי להשליך אור על האירועים ותוך שמירה על כל הכללים המקצועיים והנהלים הנוגעים לניתוח תאונות דרכים. על כן, ביקשה לקבל את עדותו של הבוחן ואת האמור בדו"ח הבוחן ונספחיו וליתן להם את מלוא המשקל הראייתי. כן ביקשה לדחות על הסף את הטענות שהופנו כלפי הבוחן במהלך חקירתו הנגדית בדבר ניהול חקירה מגמתית, שעה שהבוחן ביקש לאתר מספר רב ככל הניתן של עדי ראיה אובייקטיביים וניטרליים שאינם קשורים לנאשם או למשפחתו. בהקשר זה הדגישה המאשימה, כי במסגרת חקירת התאונה, נגבו על ידי הבוחן ושוטרים נוספים עדויות מכל נוסעי רכב הנאשם, אולם הנאשם בחר שלא להביאם כעדי הגנה. כן ביקשה לדחות את הטענות שהופנו כלפי הבוחן בעניינו של המודיע המופיע בדו"ח המשל"ט ולקבל את גרסת הבוחן לפיה, משיחתו עם המודיע עלה, כי הגיע למקום לאחר התאונה. בהקשר זה נטען, כי עדותו של הבוחן בנקודה זו הייתה נחרצת, קוהרנטית ועקבית ולא נסתרה גם על ידי עדי ההגנה. כן ביקשה שלא לייחס משקל לעובדה, כי בהודעתו הראשונה של הנאשם, ת/22, לא נרשם, כי הודעה לו זכות ההיוועצות.

21. עוד הפנתה המאשימה לביקור בית המשפט במקום מיום 16.5.16, במסגרתו ניתן היה להתרשם משדה הראיה הפתוח מהמקום בו עמד העד יבגני לעבר הצומת והרמזור בכיוון נסיעתו של הנאשם.

22. לסיכום עדויות התביעה, טענה המאשימה, כי עדותו של הבוחן מבוססת על ממצאים אובייקטיביים בזירת התאונה ומסקנותיו נתמכות בתוכנית הרמזורים ובחוות דעתו של המהנדס נתן פרי ושל המהנדס עאדל נמוז. לטענתה, ממצאי הניסויים שנערכו על ידי הבוחן והמהנדס עאדל נמוז, עדויות עדי הראיה, גרסת הנאשם עצמו, היעדר הודעות על תקלה ברמזור וכן חוות הדעת של המהנדס נתן פרי, מצביעים כולם על כך שבמועד התאונה הרמזור עבד באופן תקין. כן טענה, כי על סמך ממצאי הבוחן ניתן לקבוע, כי לנאשם שדה ראיה פתוח למקום התאונה 200 מטר לפניו מדוד ואף יותר, כפי שמעידות גם התמונות שצולמו על ידי הבוחן. כן טענה, כי על סמך התאמת הנזקים שביצע הבוחן ומיקום סימן החרצה, ניתן לקבוע, כי התאונה אירעה בנתיב השמאלי בכיוון נסיעת הנאשם.

23. המאשימה סבורה, כי נוכח גרסת עדי התביעה לפיהן, המנוח נכנס לצומת כאשר בכיוון נסיעתו דלק אור ירוק ואילו הנאשם נכנס לצומת כאשר בכיוון נסיעתו דלק אור אדום וכן בהתאם לתוכנית הרמזורים וה"זמן בין ירוקים", הרי שהנאשם נכנס לצומת שעה שהאור האדום ברמזור בכיוון נסיעתו דלק במשך 8 שניות לפחות (5 שניות "זמן בין ירוקים" ו-3 שניות אור ירוק מהבהב ואור צהוב שאינם חלק מ"זמן בין ירוקים"). לטענת המאשימה, עדויות עדי התביעה, ככלל, הותירו רושם מהימן, משתלבות ומחזקות זו את זו וכן משתלבות היטב עם יתר הראיות בתיק ועם קביעות הבוחן.

24. המאשימה הפנתה למוצגים וראיות נוספות שהוגשו בהסכמה, במסגרת ראיות התביעה והם: ת/7 - הודעתו של דוד פרוחי בדבר זיהוי גופת המנוח, הודעת פטירה של המנוח מיום 16.6.13, טופס הכרזת פרמדיק מד"א על מות המנוח מיום 16.6.13, תעודות רפואיות של נוסעי רכב הנאשם. לטענת המאשימה, מסמכים אלה מוכיחים, כי מות המנוח ופציעתם של שניים מנוסעי הפולקסווגן נגרמו כתוצאה מהתאונה. על כן ונוכח הצהרת ב"כ נאשם בדיון מיום 20.4.15, כאמור, התייתר הצורך להידרש לסוגיית הקשר הסיבתי בין התאונה לבין מות המנוח.

25. המאשימה התייחסה בפירוט רב לעדותו של הנאשם, במסגרתה טען, כי נכנס לצומת באור ירוק מלא, הופתע על ידי רכבו של המנוח וניסה לבלום על מנת למנוע את התאונה. כן טען, כי הוא ונוסעיו

נותרו על הכביש משך כחצי שעה לאחר התאונה, מבלי לקבל כל עזרה ומבלי שהוזעקו למקום משטרה או מד"א. המאשימה הפנתה לסתירות בעדותו של הנאשם, בין היתר, ביחס למצב הראות בעת התאונה, נוכחות רכבים נוספים בכביש ופרטים שמסר בהודעותיו. כן התייחסה המאשימה בהרחבה לטענותיו של הנאשם בדבר קיומו של עד ראיה לתאונה בשם רזאל, שהינו קרוב משפחתו אשר אף חילצו מרכבו לאחר התאונה, אשר הועלו על ידו רק בשלב מאוחר יותר. בהקשר זה הפנתה המאשימה לסתירות הרבות בעדותו של הנאשם, כמו גם השינויים בגרסתו והעובדה, כי לא פעל לגביית עדותו של עד זה במסגרת החקירה. כן ציינה המאשימה, כי הנאשם שלל בעדותו כל סכסוך עם מי מעדי התביעה, טען, כי לא ראה איש במקום התאונה ואישר, כי הרמזור היה תקין.

26. כן התייחסה המאשימה לעדותו של עד ההגנה רזאל חטיב (להלן: "רזאל"), בן דודתו של הנאשם, אשר מסר בעדותו, כי נסע מאחורי רכבו של הנאשם במרחק של כ-200 מטר. רזאל עמד על כך, כי הרמזור בכיוון נסיעתם בזמן התאונה היה ירוק. לדבריו, כאשר ניגש להושיט עזרה, התברר לו, כי מדובר בקרוב משפחתו. כן לדבריו, התקשר למד"א פעמיים ועזב את הזירה לאחר הגעת כוחות ההצלה. כן טען, כי חוקר תנועה יצר עמו קשר, הוא מסר לו כי הפולקסווגן נכנס לצומת בירוק מלא, אך החוקר לא יצר עמו קשר בשנית. כך לטענתו, גם לא שוחח כלל עם הנאשם מאז התאונה. המאשימה הפנתה לסתירות בין גרסתו של רזאל לבין גרסתו של הנאשם וכן התייחסה לטענתו של רזאל, אשר עלתה לראשונה בחקירתו הנגדית, לפיה אחותו שנהגה ברכב, ראתה אף היא, כי מופע הרמזור היה ירוק. כן התייחסה בהרחבה לסוגיית מספר הטלפון ממנו התקשר רזאל למד"א.

27. עוד התייחסה המאשימה לעדותו של עד ההגנה עימאד חטיב, אחיו של רזאל, אשר נסע עמו ברכב ולדבריו, ישן בזמן התאונה והתעורר רק לאחר מכן. המאשימה התייחסה לטענתו של עימאד כי מספר הטלפון הנמצא בשימוש של רזאל נמצא על שמו ואשר לא נתמכה באסמכתא כלשהי. כן ציינה, כי בניגוד לטענתו של הנאשם, עימאד הוא זה שהיה ברכב ולא אחיו ענאן. כן הפנתה לכך, כי בניגוד לטענתו של הנאשם לפיה, נאמר לו על ידו, כי ראה שמופע הרמזור היה ירוק, הרי שלגרסת עימאד כלל לא שוחח על כך עם הנאשם.

28. בהתייחס למהימנות הנאשם ועדיו, טענה המאשימה, כי הנאשם לא הקפיד לומר אמת הן בחקירותיו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט. כך טענה, כי דבריו של הנאשם נסתרים כבר בשלב העדויות שמסר במשטרה, בהפנותה לסתירות שנתגלו בהודעותיו. המאשימה ביקשה לדחות את הסבריו של הנאשם ביחס לסתירות הנוגעות להימצאו של רכב נוסף מסוג טרנזיט בכיוון נסיעתו של הנאשם, תוך שטענה, כי טענותיו לעניין אופן ניהול חקירתו, מופרכות. לטענתה, עיון בתוכן החקירות אינו מגלה תוכן מאיים או מלחיץ, אלא מדובר בחקירות ענייניות הממוקדות בסוגיה שבמחלוקת, כשאף הנאשם העיד, כי לא היה לחוץ כתוצאה ממעשי החוקר. כן טענה המאשימה, כי טענת הנאשם לפיה, דבריו נמסרו בהיותו מבולבל ולאחר טיפולים רפואיים אינה יכולה להתקבל, שכן, מדובר בגרסה רציפה ומלאה בפרטים, המלמדים, כי ניתנה בצלילות הדעת. לטענת המאשימה, התנהלותו של הנאשם, הן בחקירותיו במשטרה והן על דוכן העדים וניסיונותיו להכחיש דברים שאמר, מלמדים על ניסיונותיו לתור אחר גרסה שתמלט אותו מאחריותו לתאונה ומטילה צל כבד על שלל גרסאותיו ואמינותו באופן כללי.

29. עוד טענה המאשימה, כי הגרסה שהציג הנאשם בעדותו בבית המשפט הינה גרסה כבושה ובלתי מהימנה. כך, טען לראשונה בחקירתו הנגדית, כי למקום התאונה הגיעו אנשים מהכפר, העובדים

בחקלאות או בבניין ואשר מוכרים לו אישית, כאשר אחד מהם, רזאל, אף קרא בשמו והזעיק אמבולנס וזאת בניגוד לגרסתו בהודעותיו ואף בעדותו הראשית. לטענת המאשימה, בפי הנאשם לא היה הסבר סביר לכך, דבריו סתרו את גרסתו שלו כמו גם את גרסאות עדי ההגנה ותשובותיו בהקשר זה היו מתחמקות ולא משכנעות. כן לטענתה, התפתחות גרסאות הנאשם, הסבריו הנפתלים והתכחשותו לאמירות כאלה ואחרות שבאו מפיו בהודעותיו, מלמדות כי מדובר באדם בלתי אמין, המתחמק ממתן תשובות ומציע הסברים שאינם מתיישבים עם השכל הישר, ההיגיון ועם ראיות נוספות. מעבר לכך, טענה המאשימה, כי גרסתו של הנאשם אינה מתיישבת עם גרסתו של העד מטעמו, רזאל חטיב, תוך שעמדה על הפערים בין גרסאותיהם. כן הצביעה המאשימה על סתירה מהותית נוספת הנוגעת לזהותו של אחיו של רזאל, אשר היה עמו ביום התאונה, כאשר בעוד הנאשם טען, כי מדובר בענאן, הרי שרזאל טען, כי מדובר בעימאד, כפי שאישר עימאד עצמו בעדותו. לגישת המאשימה, התנהלות הנאשם ועדיו בהקשר זה כשלעצמה מעלה תהיות רבות ביחס למהימנות עדי ההגנה ואמיתות גרסתם.

30. לטענת המאשימה, גרסת הנאשם ועדיו הינה גרסה כבושה, שנמסרה בחלוף כשלוש שנים ממועד התאונה, מבלי שנמסר על ידי הנאשם הסבר מניח את הדעת לסיבת כבישת פרט כה מהותי להגנתו. לעניין זה הפנתה המאשימה לפסיקה הדנה במשמעות כבישת גרסתו של נאשם וטענה, כי לא זו בלבד שהסברי הנאשם אינם עולים בקנה אחד עם ההיגיון והשכל הישר, אלא שאף יש בגרסתו כדי להוות חיזוק לראיות התביעה משום היותה גרסה שקרית. כך, הפנתה המאשימה לכלל לפיו, כאשר שקריו של נאשם מהותיים ויורדים לשורשו של עניין ומשלא ניתן להם הסבר מספק, ניתן לראות בהם ראיה עצמאית המהווה חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה, כל זאת בהנחה שניתנה הוכחה פוזיטיבית ועצמאית לדבר השקר. המאשימה הוסיפה והפנתה לסתירות מהותיות היורדות לשורשו של עניין, לגישתה, שנתגלעו בין גרסת הנאשם לגרסאות עדי ההגנה. סתירות אלה, לטענתה, מעידות על סדקים בגרסת ההגנה, המלמדים על היותה כוזבת ובלתי מהימנה.

31. המאשימה הוסיפה, כי במהלך שמיעת הראיות התברר, כי הנאשם נמנע מלהביא עדי הגנה נוספים מטעמו. כך, נמנע מהבאת אחותם של רזאל ועימאד, אשר נהגה לכאורה לרכב בו נסעו, מאחורי רכבו של הנאשם ואשר לטענת רזאל, ראתה, כי הנאשם נכנס לצומת באור ירוק. בהקשר זה, טענה המאשימה, כי התנהגותו של רזאל על דוכן העדים ותשובותיו המתחמקות בכל הנוגע לאחותו מלמדות על חוסר מהימנות גרסתו. מעבר לכך, נמנע הנאשם מהבאת עדי ראיה נוספים אשר טען, כי נכחו בזירת התאונה, כולל נוסעי רכבו ולרבות אשתו אשר הייתה אף היא ברכב. לטענת המאשימה, אי הבאתם של עדים אלה תומכת במסקנה, כי עדותם תתמוך דווקא בגרסת התביעה. לטענת המאשימה, לכך יש להוסיף את עדותם החסרה של עדי ההגנה ביחס לאופן התרחשות התאונה ומצב הזירה.

32. המאשימה הוסיפה והתייחסה בפירוט לסוגיית מספר הטלפון המופיע בדו"ח המשל"ט (ת/26), כאשר בדו"ח נרשם, כי הדיווח ממספר זה התקבל ממודיע בשם נאדר. הנאשם טען, כי מספר זה נמצא בשימוש של רזאל ורשום על שמו של אחיו. המאשימה הפנתה בהקשר זה לעדותו של הבוחן, לפיה שוחח עם אותו מודיע, אשר מסר, כי לא היה עד ראיה לתאונה אלא הגיע למקום לאחריה. כן הדגישה, כי הנאשם לא המציא כל אישור המעיד כי אכן המספר רשום על שמו של רזאל או אחיו ואילו המסמכים שהמציא לעניין זה אינם רלוונטיים למועד התאונה וכן, נוכח הסתירות המהותיות והרבות בגרסת ההגנה, אין בהם דבר שיכול להוות חיזוק לגרסת ההגנה ובוודאי שלא לשאלה שבמחלוקת לעניין צבע הרמזור

שדלק בזמן התאונה בכיוון נסיעת הנאשם. מעבר לכך, טענה המאשימה, כי רזאל ועימאד הינם קרובי משפחתו של הנאשם וככאלה, יש לבחון את עדויותיהם בזהירות הראויה.

33. ביחס ליסודות עבירת ההריגה, טענה המאשימה, כי העובדות, כפי שהוכחו, מתארות התנהגות המהווה, לכל הפחות, נהיגה רשלנית הסוטה מרמת ההתנהגות הסבירה המצופה מנהג בכביש, כאשר די בהוכחת "רשלנות רגילה" לשם קיום היסוד העובדתי בעבירה זו. לאור הקשר הסיבתי בין מעשיו של הנאשם לבין מותו של המנוח, ביקשה המאשימה לקבוע, כי הנאשם קיים את היסוד העובדתי שבעבירה. כן טענה המאשימה, כי נוכח גרסת עדי התביעה, הוכח, כי הנאשם נכנס לצומת במהירות גבוהה, שעה שהאור האדום ברמזור בכיוון נסיעתו דלק במשך 8 שניות לפחות, התנהגות המגעת לכל הפחות כדי נטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאה הקטלנית. המאשימה סבורה, כי די בנסיבות אלה, כדי להעיד על הלך נפש של קלות דעת, בו חטא הנאשם, בנוטלו סיכון בלתי סביר מתוך תקווה שיצליח למנוע אפשרות לתאונה קטלנית. כן סבורה המאשימה, כי משהוכחו העובדות כאמור, הרי שיש להרשיע הנאשם גם בעבירות הנלוות שיוחסו לו, שעניינן נהיגה בקלות ראש ובחוסר זהירות וגרימת חבלה לאדם ולנוזק לרכוש.

34. בהשלמת סיכומיה בעל-פה בדיון מיום 12.12.16, התייחסה ב"כ המאשימה לטענות הנאשם כפי סיכומיו, חזרה על עמדה כפי סיכומיה והדגישה, כי הנאשם לא הצליח לפגום במהימנות עדי התביעה בחקירותיהם הנגדיות או במסגרת סיכומיו. על כן, ביקשה להעדיף את גרסת עדי התביעה על פני גרסת ההגנה, ולהרשיע הנאשם הן בעובדות נשוא כתב האישום המתוקן והן בעבירות המיוחסות לו בגדרו.

טיעוני הנאשם בסיכומיו:

35. לטענת ב"כ הנאשם, המאשימה לא הרימה את הנטל הרובץ עליה להוכיח את עובדות כתב האישום, כמו גם את היסוד הנפשי הדרוש בעבירת ההריגה, מעבר לכל ספק סביר. על כן, ביקש לזכות את הנאשם מהמיוחס לו ולו מחמת הספק ולחילופין, לקבוע כי לכל היותר, ביצע עבירת גרם מוות ברשלנות.

36. ב"כ הנאשם התייחס בפירוט לעדויות עדי התביעה ועדי ההגנה ולעולה מהן וכן למוצגים שהוגשו באמצעות עדים אלה. היות והעולה מן העדויות פורט בהרחבה במסגרת הבאת עמדת המאשימה בסיכומיה לעיל, לא נחזור על הדברים בשנית במסגרת זו.

37. לטענת ב"כ הנאשם, אין בכוחן של ראיות התביעה שהובאו כדי להוביל למסקנה מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם נכנס לצומת באור אדום, וכי אשמתו של הנאשם לא הוכחה מעל לכל ספק סביר. לטענתו, מהראיות עלו תהיות ושאלות רבות, אשר לכל הפחות מקימות ספק סביר באשמתו של הנאשם. בהקשר זה הפנה לעדותו של העד יבגני וטען, כי הלה לא ראה לנכון למסור הודעה במשטרה מיד ובסמוך לתאונה, חרף טענתו, כי היה עד ראייה לאירוע בו קופחו חייו של אדם, כאשר לטענתו, כבר בזמן התאונה נכח לדעת, כי הנאשם נכנס לצומת באור אדום. לטענת ב"כ נאשם, הדבר אינו הגיוני ואינו מתקבל על הדעת, בפרט נוכח טענתו, כי נפגש עוד באותו יום עם אחרים וסיפר להם על מה שראה, אולם אף אחד מהם לא ראה לנכון להפנותו למסור הודעתו במשטרה. כן הפנה ב"כ הנאשם לעדותה של נגה הורביץ, ממנה עולה, כי לא נכנסה אל תוך הצומת עת נכנס אליה המנוח, חרף טענתה, כי

האור ברמזור היה ירוק. לטענתו, הסברה בהקשר זה אינו מתקבל על הדעת ולכל הפחות מקים ספק גדול בסוגיית צבעו של הרמזור בכיוון נסיעתה. כן הפנה לעדותו של העד יוסי, ממנה ניתן ללמוד, לטענתו, כי הנאשם נכנס לצומת באור ירוק.

38. לעומת זאת, טוען ב"כ הנאשם, עדותו של הנאשם לאורך כל הדרך הייתה עקבית ביחס לנקודות הרלוונטיות והחשובות לקרות התאונה, כאשר הדברים מצאו חיזוקים ותימוכין גם בעדויותיהם של עדי ההגנה רזאל ועימאד חטיב, כפי שנפרשו בפני בית המשפט.

39. ב"כ הנאשם הפנה למסגרת הנורמטיבית המתייחסת לעבירת ההריגה אל מול עבירת גרם מוות ברשלנות והיחס בין שתי עבירות אלה על פי הפסיקה. כך, הפנה לכך ששאלת הגבולות בין עבירת ההריגה לעבירת גרם מוות ברשלנות הינה סוגיה מורכבת אשר אינה מבוררת די צרכה. כן הפנה לכך שהיסוד העובדתי בשתי העבירות, לרבות הקשר הסיבתי בין ההתנהגות האסורה לבין התוצאה הקטלנית, הוא זהה ואילו השוני מתבטא ביסוד הנפשי בלבד, כאשר בעוד בעבירת ההריגה נדרש, כי הנאשם עצמו צפה את התוצאה, הרי שבעבירת גרם מוות ברשלנות די בכך שבנסיבות המקרה אדם סביר היה צופה תוצאה זו. ב"כ הנאשם התייחס בהרחבה ובפירוט רב למאפייני היסוד הנפשי של מודעות או מחשבה פלילית ולדרכי ההוכחה של יסוד נפשי זה, לרבות החזקות שבדין. לטענת ב"כ הנאשם, לא ניתן להסיק מתוך מארג הראיות שהובא על ידי המאשימה, כי התקיימה אצל הנאשם מודעות לגבי האפשרות, כי התנהגותו תגרום לתוצאה קטלנית ומכאן, כי לא הוכח היסוד הנפשי הדרוש לשם הרשעה בעבירת ההריגה. כך, הפנה לפסיקה שדנה במקרים בהם הורשעו נאשמים בעבירת הריגה תוך כדי חציית צומת באור אדום, ובהם מקרים של כניסה לצומת ברמזור אדום במהירות מופרזת, האצת מהירות עובר לכניסה לצומת או "גניבת צומת" וטען, כי יש לאבחן בין מקרים אלה לבין המקרה דנן. כן טען, כי לשם הרשעה בעבירת ההריגה יש צורך להוכיח עובדות נוספות מלבד חציית צומת באור אדום וכן להוכיח "חוסר זהירות תוך סטייה חמורה מרמת זהירות סבירה".

40. לטענת ב"כ הנאשם, בראיות התביעה אין די כדי לקבוע, כי הנאשם עבר באור אדום ברמזור שבכיוון נסיעתו ולא הובאו ראיות בנוגע למשך הזמן, אם בכלל, בו דלק אור אדום, כאמור. על כן, לטענתו, לא הוכח מעל לכל ספר סביר, כי התקיים היסוד הנפשי הדרוש כדי "נטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאות האמורות". כך, לא נטען ולא הובאו ראיות לכך שהנאשם האיץ את מהירות נסיעתו בצומת או נהג במהירות מופרזת, עשה מעשה של "גניבת צומת", או כל נסיבה או עובדה נוספת אחרת המשליכה באופן ישיר על היסוד הנפשי של עבירת ההריגה.

41. לחילופין, טען ב"כ הנאשם, כי מתקיים בנאשם לכל היותר היסוד הנפשי של עבירת גרם מוות ברשלנות ולו מחמת הספק העולה מהראיות שהובאו בפני בית המשפט. בהקשר זה טען, כי ככלל, משקם ספק ממסכת הראיות, אין די בראיות אלה לצורך הרשעתו של הנאשם וככל שהעובדות שהוכחו מתיישבות באופן הגיוני גם עם הסבר או עם כוונה אחרת, אף אם נותר ספק סביר בדבר קיומם של אותו הסבר או כוונה, כי אז אין להסיק מהראיות את אשמתו של הנאשם ואין להרשיעו בדין.

42. ב"כ הנאשם הפנה לכלל בדבר נפקותו של ספק סביר, אשר בהתקיימו אין להרשיע נאשם בפלילים. כך, הפנה לכך שעל הספק הסביר להיות רציני, בעל משקל, הגיוני עם אחיזה במציאות, מעשי ולא תיאורטי. עוד הפנה לפסיקת בית המשפט העליון ביחס לסוגיית קיומו של ספק סביר במקרה של

הרשעה על סמך ראיות נסיבתיות לפיה, כאשר הראיות להוכחת האישום הינן נסיבתיות, ספק סביר עשוי להיווצר גם במצב בו מן הראיות ניתן להסיק בסבירות, עובדות שאין בהן אשמה של הנאשם. כן טען ב"כ הנאשם לעניין זה, כי על בית המשפט לבחון, אף מיוזמתו, אלו תרחישים עובדתיים עולים מחומר הראיות, או מתיישבים עמו באופן סביר.

43. עוד טען ב"כ הנאשם לקיומם של "מחדלי חקירה", תוך הפניה לפסיקה רלוונטית בסוגיה זו. לטענתו, במקרה דנן, מכלול הפגמים בניהול החקירה ומחדליה חמורים הם ויורדים לשורשו של עניין, עד שקם חשש ממשי שהנאשם התקשה להתמודד כראוי עם ראיות התביעה והגנתו נמצאה חסרה ומקופחת. כן טען בהקשר זה, כי בבסיס עבודת המשטרה עומדת החובה להביא לדין את האשם האמיתי בביצועה של העבירה, תוך מיצוי הליכי החקירה באופן ראוי. במילים אחרות, טען, כי לכל אדם הנאשם בפלילים עומדת הזכות למשפט הוגן ותקין, כאשר מימושה של זכות זו תלוי בהכרח בעבודת המשטרה במהלך החקירה. לטענת ב"כ הנאשם, במהלך שמיעת הראיות הובאו ראיות לכך שהחקירה נוהלה באופן מגמתי, כפי שעלה גם מחקירתו של הבוחן נחום כהן ואשר נתמכו בעדותו של הנאשם ושל עד ההגנה רזאל חטיב.

44. לאור האמור, עתר ב"כ הנאשם להורות על זיכוי של הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום ולו מחמת הספק ולחילופין, לזכותו מעבירת ההריגה ולהרשיעו בעבירת גרם מוות ברשלנות.

45. בדיון מיום 12.12.16, חזר ב"כ הנאשם וביקש לזכות את הנאשם מעבירת ההריגה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן ולחילופין, להרשיעו בעבירת גרם מוות ברשלנות.

ראיות הצדדים:

46. להלן יובא פירוט ראיות הצדדים והעולה מראיות אלו.

על ראיות המאשימה נמנו עדויותיהם של יבגני סטנין, רס"מ משה מזרחי, רס"מ אמיר בכר, רס"ב מאיר קריחלי, נתן פרי, אבנר בן חורין, נגה הורביץ, אלון חזן, רס"ב נחום כהן ויוסי רופא.

המסמכים הבאים הוגשו בהסכמה: הודעת העד דוד פרוחי - סומנה ת/7, מכתב מאת העד עזרא לוי, מנכ"ל רמזורי סימנס תעשיות - סומן ת/14, חוות דעת הנדסית מאת רפ"ק עאדל נמוז - סומנה ת/15, דו"ח פעולה מאת השוטר ישראל פרץ - סומן ת/35. כן הוגשו בהסכמה המסמכים הנוגעים לסוגיית הקשר הסיבתי בין התאונה לבין מות המנוח והפגיעות שנגרמו לשניים מהפצועים בתאונה. בכך התייתר הצורך בשמיעת עדויותיהם של עדים אלו.

על פרשת ההגנה נמנתה עדות הנאשם וכן עדי ההגנה רזאל חטיב ועימאד חטיב.

כן הוגשו על ידי הנאשם מסמכים המתייחסים לסוגיית הבעלות על מספר הטלפון השייך למודיע הרשום בדו"ח המשל"ט.

ראיות המאשימה:

עדות העד יבגני סטנין:

47. ראה בהקשר זה עמ' 4 - 18 לפרוטוקול הדיון מיום 3.4.14 וכן עמ' 22 - 32 לפרוטוקול הדיון מיום 10.4.14.

במסגרת עדותו הראשית ציין יבגני, כי הוא מתגורר בקרית שמונה ועובד מזה כ - 4 שנים בקיבוץ נאות מרדכי במפעל פלסטיק. העד העיד אודות מעשיו ואודות התרחשות האירועים ביום 16.6.13. ציין בהקשר זה, כי היה אחרי משמרת לילה, סיים את עבודתו ב - 04:50 לפנות בוקר והגיע לצומת גומא ע"י אנשים מהמפעל שהסיעו אותו לשם ברכבם. יבגני העיד, כי עמד בתחנת האוטובוס וחיכה לאוטובוס מס' 845 כשבכוונתו להגיע למכון וינגייט. העד ציין, כי הגיע לצומת גומא בסביבות 05:00 - 05:05 וכי האוטובוס היה אמור להגיע לתחנה בה המתין בין השעות 05:30 - 05:35.

48. בפני העד הוצג לוח תצלומים מיום 18.6.13 אשר נערך ע"י רס"מ נחום כהן והעד התייחס לנראה בלוח תצלומים זה, כמו גם זיהה עצמו בתמונה.

בעמ' 5 לפרוטוקול מיום 3.4.14 משורה 31 ואילך העיד יבגני אודות הדברים שראה וכדלקמן:

"ש:תספר מה ראית בזמן שעמדת בתחנת האוטובוס כפי שתיארת לנו עכשיו?"

ת:חיכיתי לאוטובוס מכיוון צפון לכיוון הדרום, הסתכלתי לכל הצומת, ראיתי את כל הצומת הזה וראיתי שהיו שני מכוניות ברמזור.

ש:איזה רמזור?

ת:מכיוון נאות מרדכי לכיוון דרום. ברמזור מתחיל לזוז קודם רכב המאזדה וראיתי שמכיוון הדרום לכיוון הצפון נוסע פולסווגן טרנזיט בצבע לבן. לפולסווגן טרנזיט היה אור אדום. במהירות לא פחות מ-100, אני חושב, הוא נתן מכה למאזדה. אני רצתי ישר לאוטו הזה לרמזור לשם לתאונה הזאת.

ש:רכב המאזדה, אתה זוכר לאיזה כיוון הוא נסע, מאיפה לאיפה?

ת:מכיוון נאות מרדכי לכיוון הדרום.

ש:מה קרה אחרי ההתנגשות?

ת:רצתי למקום הזה, ראיתי שמהפולסווגן יוצאים אנשים ואני רצתי ישר למאזדה. פתחתי את הדלת האחורית של המאזדה מצד ימין, ראיתי כסא ילדים, הסתכלתי שאין ילדים, פתחתי דלת ראשונה שליך הנהג וראיתי שהוא במצב קשה, בדקתי לו דופק ונשימה, אמרתי לאנשים שיתקשרו לאמבולנס ושאי אפשר להזיז את הבן אדם הזה".

49. בהמשך העיד יבגני, כי במקום היה חייל אשר התקשר לאמבולנס, העד שלל, כי יחד עם

הפולקסווגן נסעו כלי רכב נוספים. כן מסר, כי במועד התאונה היו יחד עמו חייל וחיילת, ומספר אנשים נוספים. כן העיד, כי רכב המאזדה ספג מכה ישירה בדלת הנהג ולא ניתן היה לפתוח אותה. העד חזר וציין, כי צבע הרמזור בעת התאונה בכיוון הנסיעה מדרום לצפון היה אדום (ראה עמ' 7 לפרוטוקול).

50. העד חזר וציין, כי הוא רץ ראשון לכיוון הרכב ולאחר כמה שניות הגיעו אנשים נוספים ביניהם חייל, אשר אף התקשר לאמבולנס. העד מסר, כי באותה עת היה ערני באופן רגיל וכי ראייתו טובה, הראות הייתה טובה ולא היה דבר שהסתיר. העד ציין עוד, כי שהה במקום לאחר התרחשות התאונה מספר דקות, הגיע האוטובוס והוא עלה אליו. כן ציין, כי חבר שלו ראה הודעה בעיתון שפרסמה המשטרה ובמסגרתה, התבקשה עזרה מאנשים היו בצומת ושראו את התאונה. העד הגיע למשטרה וסיפר את הדברים לאחר יומיים (עמ' 7-8 לפרוטוקול).

51. במסגרת חקירתו הנגדית מסר יבגני, כי הוא מסר את הודעתו בתחנת קריית שמונה וכי נחקר ע"י שני שוטרים. כן העיד, כי הוא מסר אודות הדברים פעמיים, בתחילה לבחור בשם קובי ואחר כך לשוטר נוסף. בפני העד הוצג העולה מהודעתו לפיו, הוא נחקר בשלוחת ראש פינה. העד מסר, כי לא היה בראש פינה, אלא מסר את הדברים בקריית שמונה. העד מסר, כי בהודעתו לא מופיע את שהוסיף בעת ההכנה אצל התובעת ולפיו, בצומת, היכן שהיה רכב המאזדה בעמידה, עמד רכב נוסף בצבע ירוק או צבע ים (עמ' 12 לפרוטוקול). העד אישר, כי הוא בטוח ב - 99%, כי מדובר ברכב מסוג פונטיאק מדגם ישן וכי רכב זה עמד בצדו הימני של רכב המנוח (עמ' 12 לפרוטוקול). העד חזר וציין, כי רכב המאזדה היה בצבע שמפניה. העד אישר, כי הוא נותר במקום לאחר התרחשות התאונה משך 5-7 דקות עד שעלה לאוטובוס וכי באוטובוס נסע עם החייל והחיילת (עמ' 22 - 23 לפרוטוקול).

52. בעמ' 24 לפרוטוקול משורה 31 ואילך, העיד יבגני כדלקמן:

"ש:תנתק לרגע מהתאונה, עד לפני התאונה אתה הסתכלת על הרמזור?

ת:כן.

ש:באיזה שעה הסתכלת על הרמזור?

ת:זה לכיוון קריית שמונה, זה אותה תמונה, בעין אתה רואה גם כביש וגם רמזור.

ש:אתה ראית שהרמזור מתחלף, ירוק, אדום. הסתכלת על זה?

ת:בטח.

ש:כמה זמן?

ת:כל הזמן.

ש:ובשלב כלשהו, אתה שומע רעש, נכון?

ת:לא.

ש:רעש של התנגשות רכבים, אתה לא שמעת?

ת:איזה רעש בזמן המכה, בזמן התאונה?

ש:אתה היית שם שמעת רעש?

ת:כן.

ש:את התאונה עצמה אתה ראית?

ת:כן.

.

.

.

ש:כשאתה רצת הסתכלת על הרמזור לראות?

ת:אני ראיתי רמזור בזמן התאונה."

53. בעמ' 30 לפרוטוקול, משורה 11 ואילך, העיד יבגני כדלקמן:

"ש:אמרת שהרכב של המאזדה היה בשלב כלשהו בעמידה לפני שהתחיל לנוסע, אם אני אומר לך תיאורטית או מעשית שהוא היה בנסיעה בזמן הזה שנכנס לצומת, מה יש לך לומר?

ת:הוא לא היה בנסיעה.

ש:אתה בטוח במיליון אחוז?

ת:כן.

.

.

.

ש: גם לגבי הרמזור אני אומר לך שהרמזור בכיוון נסיעתו של הנאשם היה ירוק.

ת:אני ראיתי אדום.

ש:אתה ראית אדום אחרי שהתרחשה התאונה?

ת:בזמן התאונה.

ש:ראית אנשים בתוך הרכב שבו נסע הנאשם?

ת:כן.

ש:כמה אנשים?

ת:אני לא זוכר בדיוק כמה אנשים היה. אני ראיתי 4 או חמש. אולי יותר..".

עד התביעה רס"מ משה מזרחי:

54. ראה בהקשר זה עמ' 22-23 לפרוטוקול הדיון מיום 7.4.14.

עד זה משרת כסייר במתנ"א ראש פינה. במסגרת עדותו הוגש דו"ח פעולה שערך מיום 16.6.13, התקבל וסומן ת/1. העד אישר, כי כל שמופיע בדו"ח הינו מידיעתו האישית ובכתב ידו וכי השם "צופית" המופיע בפרטי המודיע, זהו המשל"ט. העד העיד, כי הגיע למקום התאונה בשעה 05:42.

עד התביעה רס"מ אמיר בכר:

55. ראה בהקשר זה עמ' 23-28 לפרוטוקול הדיון מיום 7.4.14.

עד זה משמש כרכז בוחנים בגליל. באמצעותו הוגש מזכר שערך העד, ת/2, ואשר מתייחס לשיחה שקיים עם הנהג כאשר שהה במיון בבית החולים בצפת. העד אף לקח דם וערך אודות כך מזכר נ/1. את המבחנה עם הדם מסר לבוחן נחום. מזכר אודות נטילת דגימת דם מבדיקת שכרות התקבל וסומן נ/2. העד ציין, כי עד היום אינו יודע מה תוצאות בדיקה זו. העד אישר, כי הוא גבה 4 הודעות, כפי שהוצגו בפניו וציין, כי שגה בציון מיקום גביית ההודעות שכן, אלה נגבו במיון צפת, אך לא יכול היה לומר בוודאות, כי כל ההודעות נגבו במיון צפת, אלא זאת אך לפי הערכתו (עמ' 27 לפרוטוקול).

עד התביעה רס"ב מאיר קריחלי:

56. ראה בהקשר זה עמ' 28 - 34 לפרוטוקול הדיון מיום 7.4.14.

עד זה משרת באת"ן גליל. בפני העד הוצג מסמך מזכר מיום 30.6.13 שערך העד והוא התייחס לנסיבות עריכת המסמך. העד ציין, כי התבקש ע"י קצין הבוחנים דאז לחקור עד ראיה אודות תאונת דרכים קטלנית שאירעה בצומת גומא וכי קריחלי הגיע וחקר את העד הרלוונטי בבסיס בו הוא משרת בחיל הים וכי העד המדובר הינו אלון חזן. עוד ציין, כי אלון הסביר את התרחשות התאונה ואף הצביע על תצלום אויר שהביא קריחלי והסביר את הדברים והתייחס לתצלום זה. כן העביר לנייד של קריחלי תכתובת, אשר השוטר הוריד לדיסק וכן הדפיס את התכתובת. זכ"ד אודות העברת מסרי פייסבוק התקבל וסומן ת/3, תכתובת התקבלו במאוחד וסומנו ת/4, צילום כביש ועליו כיתוב, ת/5 ודיסק, ת/6. מסמכים אלה התקבלו בכפוף לעדותו של העד אלון חזן.

57. במסגרת חקירתו הנגדית לא ידע קריחלי בוודאות, האם ישנן תכתובות נוספות וכי אלון שלח מהנייד שלו לנייד של קריחלי את התכתובות וזאת במעמד החקירה. באשר לצילום האוויר שהציג קריחלי בפני חזן, העיד העד, כי הוא הוציא את הצילום מהמחשב המשטרתי וכי הוא סבור, כי מדובר בצילום משנת 2012. העד אישר, כי הוא גבה את הודעתו של אלון חזן וכי בסיום ההודעה, הוא קרא אותה וחתם עליה וכל מה שנאמר ע"י חזן נרשם.

58. הודעת דוד פרוחי מיום 16.6.13 אודות זיהוי גופת המנוח, התקבלה בהסכמה וסומנה ת/7 ובכך התייתר הצורך בעדותו של עד זה (ראה עמ' 34 לפרוטוקול).

עד התביעה - מר נתן פרי:

59. ראה בהקשר זה עמ' 34 - 39 לפרוטוקול הדין מיום 31.8.14.

עד זה הינו מתכנן הרמזור של צומת גומא ומהנדס אזרחי עם התמחות בתחום התעבורה בהשכלתו.

חוות דעת בעריכת העד התקבלה וסומנה ת/8, מסמך בעריכת נחום כהן בכפוף לעדות כהן, התקבל וסומן ת/9 ומכתבו של העד המופנה לרס"מ נחום כהן, התקבל וסומן ת/10. העד ציין, כי בחוות דעתו נפלה טעות סופר כאשר נרשם, כי שעת התאונה הינה 15:29, בעוד שהיה צריך להיות רשום 05:29 (עמ' 35 לפרוטוקול).

60. במסגרת חקירתו הנגדית הבהיר העד, כי הבדיקה היחידה שביצע הינה האם ייתכן מצב בו שני מופעי הרמזור יכולים להופיע יחדיו. עוד ציין, כי הרמזור נבדק על ידו בשנת 2002. בהקשר זה ציין העד, כי הוא בדק את הרמזור בשנת 2002 על מנת לוודא, כי הוא עובד כפי שצריך, לפי התכנון ולפי ההנחיות והתקנים ובין השאר בדק את הזמנים "בין הירוקים". בהקשר זה ציין, כי בדיקת המופעים שיש ביניהם קונפליקט העלתה, כי הרמזור תקין. בהמשך לבדיקה זו נתבקש העד להתייחס בחוות דעתו לשאלה האם ייתכן מצב שבו שני המופעים שנמצאים בקונפליקט מקבלים ירוק ביחד והתייחס לכך בחוות הדעת. העד אישר, כי התייחסותו זו הינה בכפוף לכך שהרמזור תקין (עמ' 39 לפרוטוקול).

עד התביעה מר אבנר בן חורין:

61. ראה בהקשר זה עמ' 40 - 45 לפרוטוקול הדין מיום 31.8.14.

עד זה העיד, כי הינו מנהל שירות בחברת "מנורה איזו אהרון בע"מ", חברה לאחזקת רמזורים. בפני העד הוצג מכתב שסומן א' בדבר הודעה אודות תקינות רמזור בעת תאונה שהוא חתום עליו והעד אישר, כי המכתב מתייחס לרמזור בצומת גומא בכביש 90. בפני העד הוצג מכתב דומה שסומן ב'. העד התייחס להבדלים בין שתי הודעות אלו וציין, כי ההודעה הראשונה התייחסה לשעה 05:20 והעד ציין, כי לא נתקבלה במשרדם כל הודעה בשעה זו אודות תקלה ברמזור. בדף השני הובהר, כי התקבלה הודעה בשעה 08:45 בדבר תאונה בצומת, טכנאי שהגיע למקום בדק, הרמזור עבד ושני עמודי הרמזור היו פגועים. כן אישר העד, כי בהתייחס לרמזור זה הרי שישנו קבלן משנה בשם "רמזורי סימנס" המבצע את האחזקה ברמזור. בפני העד הוצג מכתב מיום 1.4.14. בהקשר זה ציין העד, כי מכתב זה עניינו אזהרה באשר לתאונה שהתרחשה בצומת ובו נאמר, כי חברת "סימנס" המתחזקת את הרמזור, היא זו שהייתה צריכה לתת את העדות באשר לכך. העד הוסיף עוד, כי הוא ואנשיו לא היו בצומת, אלא מי שנשלח לצומת הם העובדים של חברת "רמזורי סימנס", המהווה קבלן משנה של

החברה בה עובד העד.

עוד ציין העד, כי המשרד שלו מקבל הודעות על תקלות או תאונות מהשעה 06:30 ועד 16:00 ומהשעה 16:00 ישנו מוקד המעביר את ההודעות ישירות ל"רמזורי סימנס". העד אישר, כי ההודעה בשעה 08:45 אודות התאונה, התקבלה במוקד שלו (עמ' 40-41 לפרוטוקול).

בהקשר זה הוגש מסמך המופנה לב"כ המאשימה מאת העד מיום 1.4.14, התקבל וסומן ת/11. מסמך בדבר הודעה על תקינות הרמזור בעת התאונה (א) התקבל וסומן ת/12 ומסמך בדבר הודעה על תקינות הרמזור בעת התאונה (ב), התקבל וסומן ת/13.

62. במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד, כי אם היו דיווחים אודות תקלות בין השעות 16:00 ועד ל- 06:30, הרי שאלה היו נכנסים למערכת והם היו יודעים על כך. העד אישר, כי השעה הנכונה בהתייחס ל - ת/11 הינה, 05:29 ולא 05:20 כפי שנרשם. העד ציין, כי ב - ת/13 מצוין, כי הייתה הודעה בדבר שני עמודי רמזור שנפגעו ולא, כי הרמזור עצמו לא היה תקין. כן אישר, כי בהמשך הגיע טכנאי לטפל בעמודים אך הוא אינו יודע את שעת הגעתו, אך ההודעה התקבלה בשעה 08:45.

63. כן הוגשו בהסכמה מכתב מיום 31.3.14 בדבר תקינות רמזורים אשר נערך ע"י עזרא לוי, מנכ"ל "רמזורי סימנס תעשיות", התקבל וסומן ת/14. חוות דעת סקירה הנדסית מאת רפ"ק עאדל נמוז, ת/15 ובכך התייתר הצורך בעדויותיהם של שני עדים אלו (עמ' 45 לפרוטוקול).

עדת התביעה - הגב' נגה הורוביץ:

64. ראה בהקשר זה עמ' 35 - 44 לפרוטוקול הדין מיום 7.9.14.

בעמ' 35 לפרוטוקול משורה 29 ואילך, העידה העדה אודות התרחשות האירועים במועד הרלוונטי לענייננו וכדלקמן:

"ש:ספרי לבית המשפט מה קרה ב - 16/6/13, ביום שבו היית עדה לתאונה?

ת:בסביבות השעה 05:00 יצאתי מלהבות הבשן, ובסביבות השעה 5:00 והגעתי לצומת גומא

ש:לאן התכוונת לנסוע

ת:לראש פינה לבית שלי ועמדתי בנתיב הימני בצומת הגומא הרמזור היה אדום

ש:איזה רמזור את מדברת?

ת:אני מדברת על הרמזור בצומת הגומא מכיוון להבות הבשן דרומה שמאלה, הרמזור היה אדום אני עמדתי ברמזור באיזשהו שלב לא הייתי מרוכזת ולא שמת לב שהרמזור התחלף לירוק ואז כששמתי לב שהרמזור התחלף לירוק רכב מצד שמאל מהנתיב שמשמאלי שעמד לנסוע לאותו כיוון כמוני הוא יצא מהצומת ואז

בא רכב מדרום ונכנס בו.

ש:מה היה צבע הרמזור ברגע שהרכב עמד לשמאלך נכנס לצומת

ת:אני זוכרת שהצבע היה ירוק?

ש:תתארי בבקשה את הרכב שהיה לשמאלך

ת:הוא היה בצבע אפור כסוף וזהו אני לא יודעת לזהות רכבים מעבר לזה אני רק יודעת באיזה צבע הוא היה.

ש:מה היה המצב של הרכב שעמד לשמאלך.

ת:אני לא זוכרת האם הרכב עמד לידי כאשר עמדתי ברמזור האדום או שהוא נכנס לצומת בגלישה ברגע שהרמזור התחלף לירוק, אני לא זוכרת.

ש:מה עשית אחרי התאונה?

ת:אני עצרתי בתחנת האוטובוס, לכיוון דרום שנמצאת בצד השני של הצומת.

ש:את יכולה להרחיב מה עשית שם?

ת:הייתי קצת לחוצה התקשרתי לאמא שלי ולחבר שלי וחיכיתי שכוחות ההצלה יגיעו ואז מצאתי שוטר ואמרתי לו שראיתי מה קרה ושאתי יכולה לתת עדות.

ש:את מכירה משהו מהמעורבים בתאונה?

ת:לא.

ש:זכור לך אם היו כלי רכב נוספים בכביש?

ת:זכור לי שלא היו כלי רכב נוספים בכביש.

ש:תוכלי לתאר את התאונה עצמה?

ת:הרכב האפור הפרטי שבא מכיוון להבות הבשן כמוני יצא מהנתיב השמאלי שהרמזור היה ירוק כשהוא היה בצומת הגיע הרכב הלבן במהירות גדולה ופגע בו".

65. במסגרת חקירתה הנגדית, אישרה העדה, כי היא מסרה שתי הודעות במשטרה. העדה עומתה עם כך שבשתי הודעותיה במשטרה היא לא מסרה שהרכב שהגיע מדרום נהג במהירות, אך מסרה, כי היא זוכרת את הדברים (עמ' 37 לפרוטוקול). העדה אישרה, כי לא הייתה מרוכזת ביום האירוע וכי לא ישנה באותו לילה (עמ' 38 לפרוטוקול). בעמ' 39 לפרוטוקול משורה 19 ואילך, העידה העדה כדלקמן:

עמוד 19

"ת:לא, העדתי בהמשך החקירה שאני לא זוכרת אם הרכב היה במצב עצירה או במצב נמסיעה לכן שכשעמדתי באדום הרכב הגיע עצר לא שמתי לב אליו ושהוא התחלף לירוק הוא נסע שוב, או שהוא נסע בנסיעה רציפה אני לא זוכרת את הפרט הזה".

66. בהמשך העדה שללה, כי הרכב שבו נהגה היה מסוג פונטיאק וכן שללה, כי צבעו היה ירוק. העדה לא ידעה למסור את סוג הרכב בו נהג המנוח ומסרה, כי אם הדבר מופיע בהודעתה במשטרה, הרי שהדברים הוכנסו להודעה מבלי שמסרה זאת (עמ' 40 לפרוטוקול). העדה מסרה, כי במהלך כל האירועים הייתה בריכוז יחסי ולאחר שהתרחשה התאונה, הייתה בטראומה. העדה אישרה, כי שניות לפני התאונה הייתה מרוכזת, אך לא הייתה מרוכזת ברמזור דווקא (עמ' 41 לפרוטוקול).

בעמ' 42 לפרוטוקול משורה 2 ואילך, העידה נגה כדלקמן:

"ש. אני מפנה אותך ליום האירוע שמסרת שעתיים אחרי התאונה את אומרת שם לחוקר כאשר נשאלת אם רכבו של הנאשם, היה בנסיעה רציפה או היה בבלימה והשבת : " אני לא בטוחה אבל נראה לי שממש לפני התאונה הייתה בלימה של רכב הוואן הלבן"

ת. כנראה.

ש. זו אמת?

ת. אני חושבת שכן".

67. במסגרת חקירתה הנגדית, שבה והבהירה העדה, כי לא שמה לב כאשר הרמזור מכיוון נסיעתה ונסיעת המנוח התחלף מאדום לירוק, אך כששמה לב, הרמזור כבר היה ירוק.

עד התביעה אלון חזן:

68. ראה בהקשר זה עמ' 51-68 לפרוטוקולי הדיונים מיום 13.4.15 ומיום 20.4.15.

עד זה הינו חייל בחיל הים בשירות קבע ובעת מסירת העדות היה כבן 21. בעמ' 51 לפרוטוקול העיד אודות התרחשות האירועים ביום 16.6.13 וכדלקמן:

"ש. ספר מה אתה ראית ב - 16/6/13?"

ת. אני הלכתי לצבא, אני גר ביסוד המעלה אבל ישנתי בנאות מרדכי אצל חברה שלי, ירדנו בסביבות השעה 5:20 בתחנת הדלק בצומת הגומא, חצינו את הכביש ברמזורים של צומת הגומא, הלכנו לכיוון הטרמפיאדה לכיוון דרום וכמעט שהגענו לטרמפיאדה, באתי להוריד את התיק ושמעתי בום חזק של התאונה.

ברגע שהנחתי את התיק ישר הסתובבתי וישר הסתכלתי לכיוון התאונה, ראיתי שברמזור האור היה אדום.

ש. באיזה רמזור?

ת. הרמזור שמכיוון דרום לצפון, לכיוון קריית שמונה. ברגע הזה התחלתי לרוץ עם הטלפון, התקשרתי לאמבולנס.

ש. מה אתה זוכר לגבי כלי הרכב שהיו מעורבים בתאונה?

ת. אני זוכר שהגיע מזדה מכיוון נאות מרדכי וכפר בלום שפנתה שמאלה לכיוון דרום ורכב פולקסווגן לבנה של הסעות שהגיעה מכיוון דרום לכיוון צפון קריית שמונה.

ש. מה קרה אחרי זה?

ת. אחרי שהסתובבתי, ישר הסתכלתי, ראיתי אור אדום והתחלתי לרוץ לעבר המפגע עם הטלפון, התקשרתי לאמבולנס, המוקדנית שאלה אותי איפה קרתה התאונה, אמרתי לה שבצומת הגומא ליד קריית שמונה ושתי המכוניות היו על אי התנועה הצפוני ואז היא שאלה כמה אנשים נפגעו, אמרתי לה שבסביבות 8 אנשים ויש אדם אחד מחוסר הכרה וזהו. פה נגמרה השיחה עם המוקדנית והיינו שם, אני ובחור נוסף שגם היה איתי בטרמפיאדה. את הדלת של הנהג אי אפשר היה לפתוח ואז הבחור שהיה איתי פתח את הדלת שלי הנהג, ראינו שהוא לוקח כמה נשימות כבדות ואחרי 2-3 נשימות לא היה איזה שהוא סימן חיים ואחרי זה הסתכלנו על האוטו השני, הם הצליחו לפתוח את הדלת, כולם יצאו קצת חבולים אבל הם נראו בסדר וזהו. עברו כמה מכוניות ואז התחילה שם המולה של אנשים, כל הכביש היה שמן ואחרי זה הייתי שם כמה דקות, ראיתי שכבר יש המולה של אנשים ואין לי הרבה מה לעשות ופשוט עליתי על האוטובוס ונסעתי לצבא".

69. בהמשך נשאל העד באיזה נתיב נסע כל אחד מכלי הרכב המעורבים בתאונה ובהקשר זה השיב, כי הוא אינו זוכר לגבי נתיב נסיעת רכב המאזדה, אך הוא זוכר כמעט בוודאות, כי רכב ההסעות, כהגדרתו, נסע בנתיב השמאלי, אך הוא אינו זוכר בוודאות. העד אישר, כי בטרמפיאדה היו חברתו קרין, הוא ואדם נוסף ממוצא רוסי שרץ יחד עמו לרכב וכן, אדם אחר נוסף.

בהמשך מסר אלון, כי כמה ימים לאחר האירוע יצרו עמו קשר דרך הוריו, אשתו של המנוח שוחחה עמו בטלפון, הוא ראה פוסט בפייסבוק שמחפשים עדים לתאונה ונענה לפוסט. בפני העד הוצגה ההתכתבות ת/4 והוא אישר, כי זוהי ההתכתבות שהייתה בעניין זה בינו לבין בחור בשם אמיר אדרי. העד חזר והבהיר מה הייתה הסיטואציה המדויקת בה הבחין במועד הרלוונטי (עמ' 53 לפרוטוקול, שורות 5-6) וכדלקמן:

"ת. הסיטואציה המדויקת, אחרי שהנחתי את התיק, קודם הסתכלתי על התאונה,

**אחרי זה על הרמזור ואז רצתי לכיוון המפגע. זה מה שמפורט גם בעדות שמסרתי
במשטרה".**

70. בהמשך אישר העד, כי בסופו של יום, לא נפגש עם רעיית המנוח וכי חוקר משטרה בשם נחום הגיע לבסיס שבו הוא משרת ושם מסר את הודעתו. בפני העד הוצג צילום אווירי של הצומת, ת/5 והוא הבהיר אודות התרשים הנראה בו. העד אף סימן על ת/5 את המקום בו עמד בזמן ששמע את "בום" התאונה (עמ' 53 לפרוטוקול).

71. במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד, כי הוא אינו יודע אם הרכב הלבן עבר באור אדום, אלא הוא יודע שלאחר התאונה האור ברמזור היה אדום. עוד אישר העד, כי הוא מניח שהרכב הלבן נסע בנתיב השמאלי משום שהתאונה התרחשה יחסית בצד השמאלי של הכביש (עמ' 55 לפרוטוקול). עוד אישר העד, כי הוא לא הבחין ברכב הלבן לפני התאונה ולא שם אליו לב. העד לא שלל את ההנחה, כי הרכב הלבן נסע בנתיב הימני וניסה לברוח שמאלה מרכב שיצא מצד ימין (עמ' 55 לפרוטוקול). כן התקבל מסמך עם סימוני העד, סומן נ/3.

העד אישר, כי הרעש הראשון ששמע היה "בום" ההתנגשות. העד חזר והבהיר, כי הוריד את תיקו, היה "בום", הסתכל על הרכבים המעורבים וראה שהרמזור היה אדום (עמ' 64 לפרוטוקול). העד אישר, כי בשנייה - שתיים הראשונות לאחר ששמע את ה"בום", התמקד בכלי הרכב (עמ' 64 - 65 לפרוטוקול).

72. בפני העד הוצגה ההתכתבות בינו לבין אמיר אדרי, שם אמר העד לאמיר באופן חד משמעי, כי לא ראה את הנהג עובר באדום. העד אישר את הדברים (עמ' 66 לפרוטוקול, שורות 21 - 24).

עד התביעה - רס"ב נחום כהן:

73. ראה בהקשר זה עמ' 70 - 80 לפרוטוקול הדיון מיום 27.4.15 ועמ' 88 - 113 לפרוטוקול הדיון מיום 17.12.15.

עד זה הינו בוחן התנועה הרלוונטי לתאונה דנן.

באמצעות העד הוגשו המסמכים הבאים: סקיצה בעריכת העד, ת/16, דו"ח ממצאים, ת/17, לוח תצלומים, ת/18, דיסק, ת/19, מזכר איתור מצלמות בצומת גומא, ת/20, מזכר אודות ביצוע ניסו בצומת גומא, ת/21, הודעת נהג תחת אזהרה מיום 16.6.13, ת/22, מזכר אודות איתור מודיעין, ת/23, דו"ח אירועים מלא ממשטרת ישראל, ת/24, דו"ח אירועים נוסף, ת/25, דו"ח אירועים נוסף, ת/26, דיסק, ת/27, לוח תצלומים, ת/28, הודעת נהג תחת אזהרה מיום 23.6.13, ת/29, הודעת נהג תחת אזהרה מיום 25.6.13, ת/30, דיסק נוסף, ת/31, תרשים תאונת דרכים, ת/32, דו"ח בוחן תנועה על תאונת דרכים על נספחיו, ת/33.

74. העד העיד אודות האופן בו מיקם את כלי הרכב המעורבים בתאונה בהתייחס לממצאים שנמצאו בזירה (עמ' 71 לפרוטוקול) וכן אודות הפעולות שביצע על מנת לאתר עדי ראיה. כן ציין, כי הם דאגו לפרסם בעיתון המקומי מודעה ובה בקשה, כי עדים יפנו אליהם. המודעה התקבלה וסומנה ת/34. העד מסר, כי הודעתו של העד יבגני סטנין נגבתה בתחנת קריית שמונה. העד התייחס לתיקונים שונים במסמכים שונים שערך.

75. במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד, כי התקבלה שיחה מבחור ששמו נאדר, אשר הוא אף מכיר אותו, אך עד זה אינו רלוונטי שכן, לא ראה את התאונה. העד שלל, כי חקר באופן מגמתי וכי בחר בכיוון חקירה מסוים וזנח כיוון חקירה אחר ומסר, כי לא יעלה על הדעת שידע אודות קיומו של עד שראה את התאונה ולא היה חוקר אותו (עמ' 78 - 79 לפרוטוקול). העד אישר, כי כל הדברים שמופיעים בעדותו של העד יוסי רופא, הם דברים שמסר העד. כך גם באשר להודעתה השנייה של הגב' נגה. העד שלל את טענת העדה, כי הוא רשם דברים שלא אמרה ומסר, כי העדה חתמה על העדות וקראה אותה (עמ' 80 לפרוטוקול).
76. בהמשך, אישר העד, כי הוא ניהל את כל החקירה בתיק דנן, חקר אנשים מעורבים, עדים וחשודים. העד שב ושלל, כי הוא הכניס מילים לפיה של נגה ובהודעתה (עמ' 92 לפרוטוקול). בהמשך אישר העד, כי מהבוחנים הוא הגיע ראשון לזירה, אך לפניו הגיעו שוטרי סיור (עמ' 98 לפרוטוקול). כן מסר העד, כי כלי הרכב המעורבים בתאונה הוזזו לאחר שסיימו לערוך סקיצות ולצלם.
77. בפני העד הוטחה עדותו של חמוד סומחי אשר ישב ליד הנאשם ומסר, כי הנאשם נכנס לצומת באור ירוק וכי העד בחר להתעלם מעדות זו. העד מסר בתגובה, כי עד זה אינו רלוונטי שכן, הוא ממשפחת הנאשם (עמ' 102 לפרוטוקול). העד מסר, כי הגיע לעד יוסי רופא שכן, זה היה בזירה. העד עומת עם כך שבחקירתו את הנאשם, לא הוסברה לנאשם זכותו להיוועץ בעו"ד בטרם חקירתו.
78. בהסכמת הצדדים, הוגש דו"ח בעריכת השוטר ישראל פרץ, התקבל וסומן ת/35 ובכך התייתר הצורך בעדותו של עד זה.

עד התביעה - יוסי רופא:

79. ראה בהקשר זה עמ' 122 - 151 לפרוטוקול הדין מיום 23.12.15.

במסגרת עדותו פירט העד אודות שינויים במצבו הנפשי, אשר בשלהם הפסיק מלעבוד כפקח טיסה. באשר לאירועים שהתרחשו ביום 16.6.13 ציין העד, כי פרטים רבים נמחקו לו מאז. העד זכר, כי הוא נסע לעבודה בבוקר, בשעה 05:20 הגיע לצומת גומא, בכיוון נסיעתו היה רמזור ירוק, המשיך לנסוע, הביט לצד שמאל וראה שתי מכוניות, האחת בתוך השנייה. העד ציין, כי לא ראה את אופן התרחשות התאונה עצמה. העד התקשר למוקד 100 והמשיך לעבודתו (עמ' 123 לפרוטוקול). העד חזר והדגיש, כי צבע הרמזור בכיוון נסיעתו בזמן שראה את התאונה, היה ירוק ולכן המשיך בצומת.

בעמ' 123 לפרוטוקול משורה 31 ואילך, העיד העד כדלקמן:

"ש:אז אני רוצה , גבירתי , ברשות בית משפט , לרענן את זכרונו של העד . אני מקריאה לך משורה 11 ששואל אותך השוטר לגבי הצבע של הרמזור , כשמתגלה לעיניי לראשונה רמזור , שכשמתגלה לעיניך לראשונה הרמזור , מה אתה רואה ? אני רוטה , רואה את הרמזור מתחלף אדום , אחר כך צהוב ואחר כך ירוק ובאותו הזמן שהרמזור התחלף , התאונה כבר קרתה וראיתי את הרכב הגדול מסתובב בצומת.

ת:זה נכון , כן.

ש:כן.

ת:זה בדיוק.

ש:אז אה , כי היום , עכשיו אמרת לי שהרמזור שלך , כשנסעת בכיוון הנסיעה
שלך , היה ירוק , וכאן כתוב שהוא היה קודם אדום , אחר כך צהוב מהבהב
ואחר כך ירוק ,

ת:כן ,

ש:מה נכון?

ת:שהיה אדום , צהוב מהבהב וירוק".

80. בהמשך עדותו, שוב עומת העד עם דברים שמסר בהודעתו במשטרה, שם מסר, כי ראה רכב גדול
מסתובב בצומת והעד אישר, כי אלו הדברים שראה, אך הדגיש, כי הדבר התרחש לאחר התאונה וכי לא
ראה את התאונה עצמה. כך הדגיש, כי אינו יכול להעיד מי עבר באדום ומי עבר בירוק.

81. העד אישר, כי אין לו כל היכרות עם מי מהמעורבים בתאונה וכי במועד התרחשות התאונה וכי
ראיתו טובה, אך הרכיב משקפיים לשם חידוד הראייה (עמ' 125 לפרוטוקול).

82. במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד, כי כאשר ראה את כלי הרכב המעורבים בתאונה במצב
סטטי, היה במרחק של פחות מ - 100 מטרים מהרמזור (עמ' 129 לפרוטוקול). העד ציין, כי היה רמזור
ירוק בכיוון נסיעתו ולכן נסע. כאשר התקרב לצומת, הרמזור התחלף מצהוב לירוק וכי ממרחק הבחין
ברמזור האדום לכיוון נסיעתו, התחלף לצהוב מהבהב ומשם לירוק (עמ' 130 לפרוטוקול). העד ציין
עוד, כי כאשר התקרב לרמזור, כבר ראה המולה של אנשים על יד המכוניות.

83. במסגרת חקירתו החוזרת הבהיר העד את סדר התרחשות הדברים כפי שראה ובעמ' 145
לפרוטוקול, שורות 15 - 16 העיד כדלקמן:

**"לא, הייתה תאונה, אחרי זה, שעצרתי, ראיתי אנשים רצים, אז לא הלכתי לכיוון
הוא, שם".**

ובעמ' 146 לפרוטוקול, משורה 2 ואילך, העיד העד כדלקמן:

**"ש:עכשיו , אני רוצה אה , לרענן את הזכרון שלך מתוך מה שכ , אמרת בעדות
במשטרה ש , ואני מפנה לשורה 4 , מ , אה , לאחר העקומה שמאלה הסתכלתי
ממולי לצומת , ראיתי את הרמזור אדום מתחלף לירוק ובמקביל , כשהרמזור
מתחלף , ראיתי רכב מסוג טרנספורטר עושה מעין סיבוב כזה בתוך הצומת . אז**

פה אמרת במקביל ולעורך דין חאזם אמרת שאתה לא זוכר.

ת:לא זוכר כל כך , זה היה מזמן , זאת אומרת , הם מעלים לי דברים פה שאני , אז אני , אני מבולבל ב ,

כב' הש' שטרית: השאלה היא , מה , מה מדויק , יוסי . השאלה , מה מדויק . מה שאמרת במשטרה , כפי שהקריאה לך הרגע גברת גרניט , או שאתה אומר שאתה לא זוכר?

העד , מר רופא: לא זוכר . אני זוכר שעברתי את הצומת ועצרתי וראיתי המולה של אנשים רצים לכיוון הרכבים.

כב' הש' שטרית:בסדר . ומה שכתוב פה , עו"ד גרניט: ומה ש ,

כב' הש' שטרית:במשטרה , מדויק?

עו"ד גרניט: כתוב פה?

העד , מר רופא: זה מה שכתוב , כ , כתוב שמה.

ש:לא , כתוב שבמקביל , כשראית את הרמזור מתחלף מאדום לירוק , במקביל , ראית רכב מס , מסוג טרנספורטר עושה מעין סיבוב בצומת.

ת:כן , הוא עשה את הסיבוב , כבר , זה בזמן הפגיעה שהיתה כאילו . אני לא ראיתי את הפגיעה עצמה.

ש:לא , ביחס לרמזור , כשהוא התחלף מצהוב , מאדום לירוק , האם מה שכתוב כאן , שבמקביל ראית את הרכב מסתובב , הטרנספורטר ,

ת:לא זוכר.

ש:האם זה מה שנכון?

ת:לא זוכר.

ש:ואם זה מה שכתוב וזה מה שאמרת בהודעה שלך ב 16.6 , ב , 3 שעות בערך אחרי האירוע , מה , מה יש לך להגיד על זה?

ת:זה מה שהיה , כלומר , בזמן העדות , אבל הדברים מתבלבלים לי ב , בזמן הזה , עכשיו.

ש:אבל ,

כב' הש' שטרית:טוב.

עו"ד גרניט:כן , זה מה ש ,

כב' הש' שטרית: נרפה ממנו . אדוני רוצה לשאול משהו ברשות?

עו"ד חאזם:מר יוסי , במה אתה היית עסוק יותר , בתאונה או ברמזור?

העד , מר רופא: מבחינתי , כנהג , הייתי עסוק ב , בלנסוע ב , בכביש , ב ,
שיהיה לי ירוק , שרציתי לראות מה הצבע הרמזור , אבל במקביל , שעברתי ,
ראיתי בצד שמאל את המכוניות הפגועות.

עו"ד חאזם: זה , וזה הפעם הראשונה שאתה רואה ש , את הרכבים אה , אחרי
התאונה?

העד , מר רופא: כן.

עו"ד חאזם: אחרי שכבר כמעט עברת את ה , את הקו של הרמזור ,

העד , מר רופא: כן.

עו"ד חאזם: נכון?

העד , מר רופא: כן.

עו"ד חאזם: נכון?

העד , מר רופא: כן..".

פרשת ההגנה:

עד הגנה מס' 1 - הנאשם:

84. ראה בהקשר זה עמ' 121 - 197 לפרוטוקול הדין מיום 24.12.15.

במסגרת עדותו, העיד הנאשם אודות התרחשות האירועים ביום 16.6.13 וכדלקמן (ראה עמ' 121 לפרוטוקול משורה 25 ואילך):

"עו"ד חאזם: ראמי , ספר לבית המשפט מה עשית ב - 16.6.2013, בשעות
הבוקר המוקדמות.

העד , מר ח'טיב: נסעתי מכיוון ראש פינה לכיוון קריית שמונה . פתאום הפתיע
אותי רכב בצומת גומא , באמצע , יצא לי באמצע הצומת שם , הפתיע אותי . זה
מה שהיה".

הנאשם העיד, כי במועד הרלוונטי יצא בשעה 04:00 - 04:30 לפנות בוקר מדיר חנא שכן, הינו נהג אוטובוס. הנאשם העיד, כי הינו נשוי, בן 53 שנים, אב ל - 5 ילדים ומתגורר בדיר חנא. הנאשם אישר, כי הינו נהג הסעות בטרנספורטר וכי מטרת הנסיעה הייתה טיול משפחתי פרטי עם רעייתו וכמה חברים וכי פניהם היו לטיול בצפון. הנאשם אישר, כי הוא זה שישב ברכב, לידו ישב אבא של גיסו ואנשים ישבו מאחור. הנאשם מסר, כי הוא נסע מכיוון דיר חנא לכיוון עראבה, אסף כמה חברים ומשם נסעו צפונה. הנאשם העיד, כי הגיע לצומת גומא מכיוון ראש פינה לכיוון קריית שמונה וכי נהג בנתיב הימני שבכביש. בעמ' 123 לפרוטוקול משורה 30 ואילך, העיד הנאשם כדלקמן:

"עו"ד חזאם: כשהגעת, התחלת להתקרב לאזור הצומת שבו התרחשה התאונה, תפרט מה, מה ראית, מה היה.

העד, מר ח'טיב: אני נסעתי מכיוון חצור לכיוון קריית שמונה. לפני צומת גומא, כאילו כמה מטרים, נסעתי נסיעה של שבעים - שמונים, משהו כזה. לפני הצומת של גומא שם הפתיע אותי רכב, זה היה חושך כזה, זה היה סיבוב כזה, הפתיע אותי באמצע הצומת. זה מה שאני זוכר.

כב' הש' שטרית: לאיזה כיוון הוא נסע?

העד, מר ח'טיב: אני הופתעתי. באמצע הצומת הוא הפתיע אותי.

כב' הש' שטרית: באמצע הצומת?

העד, מר ח'טיב: כן.

כב' הש' שטרית: איזה סוג רכב, אתה זוכר?

העד, מר ח'טיב: מאזדה.

כב' הש' שטרית: איזה צבע?

העד, מר ח'טיב: לא זוכר.

עו"ד חזאם: או. קיי. תפרט יותר איך אתה, כשהגעת לצומת, באיזה אופן נכנסת לצומת.

העד, מר ח'טיב: אני נסעתי מכיוון ראש הפינה לכיוון קריית שמונה כל הזמן נתיב ימין. בצומת ראיתי רמזור ירוק מלא, באמצע הנסיעה הפתיע אותי רכב, לא יודע מה לעשות באמצע הצומת, הפתיע אותי. היה לי ירוק כל הזמן מלא.

ש: ניסית לעשות משהו כשלאשונה ראית את הרכב שהפתיע אותך?

ת: בלמתי וניסיתי משהו לעשות, כל מאמץ, כל מה שיכול. ניסיתי למנוע את התאונה וזה, ולא הצלחתי, כי הוא הפתיע אותי באמצע הצומת. לא ציפיתי

אחד יוצא לי ברמזור כזה בצומת כי אני רואה כל הזמן , נסעתי ירוק מלא כל הזמן".

86. הנאשם חזר והעיד, כי הוא הבחין בעיניו באור ירוק מלא. כן ציין, כי לאחר התאונה, במשך כחצי שעה איש לא הגיש להם עזרה, איש לא הזמין משטרה או אמבולנס. הנאשם מסר, כי הרכב נשרף והוא נכווה בידו וברגלו מהשמן ושכב מתחת לרכב וכי אף אדם לא עזר להוציאו מתחת לרכב. בשעה 05:45 הגיע האמבולנס הראשון ולאחר מכן המשטרה. הנאשם מסר, כי הוא קיבל עזרה במד"א בקריית שמונה ולאחר מכן, הועבר לבית החולים בצפת, כשהוא פצוע (עמ' 124 - 125 לפרוטוקול). בבית החולים עבר הנאשם בדיקות שונות, קיבל זריקות ותרופות וכשהוא בטרומה, הגיע שוטר והחל לשאול אותו שאלות. הנאשם הדגיש, כי לא היה מרוכז והיה בהלם ובטרומה מאשר אירע.

87. בהמשך עדותו חזר הנאשם וציין, כי במהלך הנסיעה בטרם התאונה היה מרוכז בכביש לכיוון קריית שמונה וכי רכב המנוח יצא מהצומת מכיוון מזרח והפתיע אותו. הנאשם חזר והדגיש, כי הרמזור בכיוון נסיעתו היה ירוק מלא כל הזמן.

88. במסגרת חקירתו הנגדית ציין הנאשם, כי בעת נסיעתו הייתה ראות טובה והאור היה תחילתו של יום. הנאשם הוסיף וציין, כי בצומת גומא כשנכנסים לכפר בלום, ישנם שיחים ועצים בצפיפות בצד ימין בכיוון נסיעתו. הנאשם הבהיר, כי השיחים אינם קשורים לרמזור ואישר, כי לא הפריע לו דבר בשדה ראייתו (עמ' 129 לפרוטוקול).

עוד אישר הנאשם, כי בזמן הנסיעה לא היו עמו רכבים נוספים בכביש. בהקשר זה עומת הנאשם עם דברים שמסר בהודעתו ת/24 ולפיהם, רכב שהגיע מצד ימין זגזג בינו לבין רכב מסוג טרנזיט שנסע מנתיבו השמאלי וכך פגע ברכב הפרטי. בהקשר זה ציין הנאשם, כי לא היה טרנזיט, לא היו כלי רכב וכי הוא לא אמר את הדברים.

הנאשם אישר את חתימתו על גבי הודעתו, ת/24. ציין, כי היה לאחר צילום ובדיקות, קיבל תרופות וכי משפחתו אמרה לחוקר לחזור מאוחר יותר. הנאשם שלל, כי מסר את כל הפרטים סביב רכב הטרנזיט כפי שמופיע בהודעתו ת/24. הנאשם אישר, כי שוחח עם סובחי, אביו של גיסו אודות התאונה וכי הוא מסר לו, כי מופע הרמזור בכיוון נסיעתו היה ירוק מלא.

89. בהמשך עומת הנאשם עם דברים שמסר בהודעתו השנייה, ת/29. הנאשם שב ומסר, כי לא היו כלי רכב נוספים בסמוך אליו וכי נסע בנתיב הימני וכך גם עם האמור בהודעתו ת/30 ולפיו, לא היו כלי רכב נוספים בסמוך אליו. הנאשם מסר, כי במהלך חקירותיו, השוטר לחץ עליו, צעק, אחז בבקבוק המים וחזר על השאלות פעמים רבות (עמ' 137 לפרוטוקול). הנאשם עומת עם הנראה בדיסק המתעד את חקירתו, ת/31, שם אמר הנאשם, כי לא היו כלי רכב מאחוריו, מלפניו, או מצדדיו. בתגובה, חזר הנאשם והשיב, כי אכן לא היו כלי רכב (עמ' 139 - 140 לפרוטוקול).

הנאשם חזר וציין, כי לא היה במקום טרנזיט וכי כאשר מסר את הדברים היה מבולבל, לאחר בדיקות ותחת לחץ.

90. הנאשם מסר עוד, כי הוא זוכר שעבר באור ירוק וכי זכר את הדברים גם מיד לאחר התאונה. הנאשם הדגיש, כי ידע מהתחלה, כי נסע באור ירוק מלא כל הזמן. בהקשר זה עומת עם כך שלא אמר

את הדברים לשוטר אמיר בכר שפגש אותו בבית החולים. הנאשם מסר, כי השוטר לא הספיק לשאול אותו. הנאשם לא היה מרוכז ובטראומה (עמ' 148 לפרוטוקול). הנאשם אישר, כי מסר לשוטר בכר, כי הוא זה שנהג ברכב וכי נהג בנתיב הימני. בהקשר זה עומת הנאשם עם כך שהתאונה התרחשה בנתיב השמאלי והשיב, כי רכב המנוח הפתיע אותו, הנאשם בלם וניסה לברוח ממנו לנתיב השמאלי. הנאשם הדגיש, כי עד שהגיע לרמזור נסע בצד ימין. בהקשר זה עומת הנאשם עם העובדה, כי לא נמצאו סימני בלימה. הנאשם חזר והשיב, כי בלם ועשה כל מאמץ למנוע את התאונה. כן השיב, כי לא הבחין בחייל שהיה במקום. הנאשם עומת עם דברים שמסר בהודעתו, ת/29 ולפיהם, לא היו אנשים בצומת ובטרמפיאדה אל מול דברים שמסר בעדותו בבית המשפט ולפיהם, היו אנשים, אך אלה לא הגישו להם עזרה במשך זמן רב. בהקשר זה השיב הנאשם בעמ' 153 לפרוטוקול משורה 1 ואילך כדלקמן:

"..אני נסעתי לכיוון קריית שמונה, מראש פינה, יש לי טרמפיאדה כאלה ממול ימינה, מול המרכז המסחרי. בטרמפיאדה הזה לא ראיתי אנשים. מה היה מאחורה בצד וזה, אני מסתכל קדימה. בטרמפיאדה ממול, אנשים לא ראיתי. על זה אני מתכוון. מה שהיה שמאלה, מה שהיה בצד השני, אני מסתכל קדימה. אני מרוכז בנסיעה שלי. בטרמפיאדה מולי, מול המרכז המסחרי, לא היה אנשים. על זה אני מדבר."

91. בהמשך העיד הנאשם, כי קרוב משפחתו, רזאל קאסם הוא זה שהזמין אמבולנס וכי הוא נותר לידו עד שהגיע האמבולנס, אולם הדגיש, כי אדם זה הגיע לאחר התרחשות התאונה (עמ' 157 לפרוטוקול). בהמשך אישר הנאשם, כי רזאל ראה את התאונה, התקשר למשטרה ואף ראה את הרמזור.

92. בהמשך העיד הנאשם, כי לאחר שהכביש נחסם, הגיעו מספר אנשים, ראו את הרכב, שאלו והתעניינו. בהקשר זה שב והפנה לרזאל ולאחיו ענאן. הנאשם שב ומסר, כי רזאל מסר לו שהוא היה אחריו וראה, כי הרמזור בכיוון נסיעתו היה ירוק (עמ' 172 לפרוטוקול). הנאשם אישר עוד, כי סובחי שישב לידו בעת התאונה, ראה את ענאן ואת רזאל במקום ועומת בהקשר זה עם העובדה, כי סובחי לא הזכיר את קיומם של אלה בהודעתו במשטרה.

93. הנאשם חזר ומסר, כי צבע הרמזור בכיוון נסיעתו היה ירוק מלא, לא צהוב מהבהב, עבד כנדרש. הנאשם מסר, כי הוא אינו מכיר מי מהעדים שהעידו ונמנו על עדי התביעה וכי אין לו סכסוכים עמם (עמ' 189 - 190 לפרוטוקול).

94. הנאשם הצהיר, כי העדים ענאן ורזאל יעידו כעדי הגנה מטעמו ואולם סובחי לא יוכל להעיד מטעמו שכן, עבר תאונת דרכים והוא מחובר למכשירים בבית החולים רמב"ם (עמ' 192 - 193 לפרוטוקול).

עד ההגנה רזאל חטיב:

95. ראה בהקשר זה עמ' 202 - 231 לפרוטוקול הדיון מיום 27/3/16.

עד זה הינו קרוב משפחתו של הנאשם והעיד אודות התרחשות האירועים ביום התאונה. רזאל העיד, כי במועד

התאונה הוא, אחיו ואחותו, כמו גם הנאשם, נסעו לכיוון צומת עמיעד, היינו לכיוון קריית שמונה וכי הוא נסע אחרי הנאשם במרחק של כ - 200 מטרים. רזאל העיד, כי הרמזור בכיוון נסיעתם היה ירוק וכי פתאום התרחשה התאונה (עמ' 203 לפרוטוקול). רזאל ציין, כי מי שנהג ברכב שבו נסע הייתה אחותו, לאחר התרחשות התאונה הם ירדו מהאוטו כדי להגיש עזרה. בתחילה, כלל לא ידע, כי נהג רכב הטרנספורטר המעורב בתאונה הינו הנאשם, היינו, קרוב משפחתו וציין, כי עצר כדי להגיש עזרה. העד מסר, כי התקשר למד"א וכן הגיש עזרה לפצועים. כן ציין, כי התקשר ממספר הטלפון שהיה ברשותו וכי הוא מחזיק בו עד היום והחזיק במספר זה כשנה וחצי בטרם התאונה. עוד ציין, כי המספר רשום על שם אחיו, עימאד חטיב וכי הוא משתמש בטלפון לצרכי עבודה. עוד השיב, כי הפצועים שכבו על הרצפה וכי לקח לאמבולנס משך כ - 20 דקות להגיע למקום. בכל העת הוא נשאר במקום. כן מסר העד, כי הוא ביקש שישלחו מכבי אש, הבחין בפצוע ברכב המאזדה וראה, כי הוא לכוד. בהמשך הגיעה המשטרה, האמבולנס, הם טיפלו באירוע והעד עזב את המקום (עמ' 203 - 204 לפרוטוקול).

96. כן הוסיף רזאל, כי בהמשך התקשר אליו חוקר משטרה וכי הוא סיפר לו את הדברים. במהלך השיחה מסר לו החוקר, כי אם יצטרכו אותו יתקשרו אליו ומאז לא יצרו איתו כל קשר (עמ' 205 לפרוטוקול).

97. במסגרת חקירתו הנגדית, הבהיר העד, כי הנאשם ואביו בני דודות וכי הם מתגוררים באותו הכפר. כן ציין, כי הנאשם והוא לא התראו מזה כשנה וכי אינם נפגשים. באשר להתרחשות האירועים במועד התאונה, ציין, כי הוא יצא מביתו בשעה 04:30 לערך וכי היו עמו פועלים, עליהם נמנו אחיו עימאד ואחותו אימאן, אשר נסעו ברכב פורד טרנזיט. עוד ציין, כי ברכב בו נסעו היו כ - 7-8 אנשים בסך הכל. העד הבהיר, כי פניהם היו למטולה שכן הם עובדים שם בחקלאות וכי הבחין בתאונה. בטרם התרחשה התאונה, מסר העד, כי הוא ישב ליד אחותו שנהגה ברכב וכי הוא הסתכל לכיוון הכביש, ישר והבחין שהרמזור היה ירוק בכיוון נסיעתם. העד מסר עוד, כי שמע בלימה ועשן והתמקד בתאונה ולא בסביבה. כן מסר, כי הבחין בשני כלי רכב שהתנגשו, טרנספורטר ומאזדה 6 וכי רכב המאזדה בא מכיוון כפר סאלד וכי התכוון לחצות את הכביש לכיוון עמיעד. העד מסר, כי הוא אינו זוכר באיזה נתיב נסע רכב הטרנספורטר וכי לאחר שהתרחשה התאונה הוא ירד מהרכב והתמקד בפצועים והתקשר למד"א. העד מסר, כי הנאשם היה בתוך הרכב וכי יתר הפצועים היו פזורים על הכביש. העד ניסה לפתוח את דלת רכב המאזדה אשר הייתה מעוכה, אך ללא הצלחה. העד מסר, כי בסמוך לאחר התרחשות התאונה במקום, הוא דיבר עם הנאשם, הנאשם מסר לו, כי הוא "בסדר", העד שאל את הנאשם מה קרה והנאשם מסר לו, כי רכב המאזדה עבר באדום (עמ' 211 לפרוטוקול). עוד מסר, כי גם הבחור השני שהיה עם הנאשם, מסר שנהג המאזדה עבר באדום וכי שמו חמוד סובחי (עמ' 211 לפרוטוקול).

98. למרות שאלות שהופנו אליו, מסר העד, כי הוא אינו זוכר באיזה נתיב נסיעה נסע רכבו של הנאשם (עמ' 217 לפרוטוקול). כך גם לא זכר באיזה נתיב נסיעה הם נסעו. כן מסר, כי לא היו כלי רכב נוספים בסביבה, כמו גם בינו לבין רכב הנאשם (עמ' 217 לפרוטוקול). העד חזר וציין, כי ברכב בו נסעו, למעט הוא ואחותו שנהגה ברכב, כל האחרים ישנו. כן אישר, כי לאחר התרחשות התאונה הם שוחחו אודות כך וכי אחותו אמרה שאף היא הבחינה ברמזור הירוק וכי ראתה, כי רכב הנאשם (הבהרה שלי - י.ש.) בלם לפני התאונה ותוך כדי כך ראתה עשן (עמ' 228 לפרוטוקול). העד מסר, כי כאשר שוחח עם הנאשם, לא אמר לו, כי גם אחותו הבחינה ברמזור הירוק וכך גם לא מסר אודות הדברים לבוחן המשטרה.

בשיחתו עמו. העד עומת עם הגיונם של דברים, כיצד לא אמר אודות קיומה של אחותו כעדה הן לנאשם והן לבוחן המשטרתי (עמ' 229 לפרוטוקול).

עד ההגנה - מר עימאד חטיב:

99. ראה בהקשר זה עמ' 241 - 262 לפרוטוקול הדין מיום 22/5/16.

עד זה העיד, כי הינו קבלן חקלאות העובד במטולה וכי רכבו נסע אחרי רכב הנאשם במועד התאונה. בעמ' 242 לפרוטוקול משורה 2 ואילך העיד העד כדלקמן:

"...כן, אנחנו נסענו אני בדיוק הייתי יושן בתוך האוטו והיה גם אח שלי בתוך האוטו ונסענו בדיוק הגענו לתאונה, אני הייתי יושן בסוף ברגע לי שהתעוררתי אומרים תאונה, תאונה, מסתכל על אח שלי, לא בתוך האוטו, אמרתי להם, איפה הוא? ירד מהאוטו אנחנו נסענו קדימה אחרי הרמזור, כשהוא ירד נסענו אחרי הרמזור ירדו את כל הפועלות שלי, יש לי פועלות, ירדו מהאוטו, ירדו לתאונה והסתכלנו על זה, בדקנו את כל המצבים ואח שלי התיישב התקשר באמבולנס, זה מה שקרה בדיוק".

100. בהמשך ציין העד, כי הינו אחיו של רזאל חטיב וכי ברכב שבו נסעו היו כ- 13 איש וכי אחותו הייתה הנהגת, אחיו ישב לידה והוא ישב אחרי הנהגת. עוד ציין, כי מטרת הנסיעה הייתה לעבודה במטולה שם הם עובדים בחקלאות וכי ברכב היו גם פועלים ופועלות. עוד מסר, כי לאחר שהתעורר ירד מהרכב, הבחין בנאשם שהוא בן כפרו, אמר לאחיו להתקשר לאמבולנס וכך הוא עשה. עוד מסר, כי אחיו התקשר לאמבולנס מהטלפון שלו, הפלאפון רשום על שמו של העד אך אחיו משתמש בו שכן, הוא עובד עמו (עמ' 243 לפרוטוקול). עוד העיד, כי לפני כחודש עשה ניווד והעביר את אותם המספרים אך לחברה אחרת, מחברת אורנג' בה היה בתחילה, לחברת סלקום. עוד מסר, כי שלושת מספרי הפלאפון היו רשומים על שמו ואחד מהם היה בשימוש רזאל במשך כ- 4.5 - 5 שנים ועד למועד מסירת העדות (עמ' 244 לפרוטוקול).

101. במסגרת חקירתו הנגדית מסר העד, כי הוא שוחח עם הנאשם אחרי התאונה, ביום התרחשות התאונה. העד אישר, כי ענאן הינו אחיהם, אך מסר שענאן לא היה עמם ביום התאונה (עמ' 245 לפרוטוקול). כאשר עומת בהקשר זה עם גרסת הנאשם, סיפר, כי הנאשם אכן שוחח עמו בהקשר זה ומסר, כי הוא טעה בין שמו של עימאד לשמו של ענאן.

102. בהמשך העיד, כי הנאשם מסר לו שהתבלבל בין שמו לבין שמו של ענאן וכך גם העיד בבית המשפט וכי העד אמר לנאשם שיתקן זאת בדיון הבא (עמ' 248 לפרוטוקול). בהמשך מסר, כי לאחר התאונה הבחין בנאשם יושב על המדרכה מחוץ לרכב וכי היו עמו אנשים נוספים, רעיית הנאשם, סובחי חמוד ואחרים שהוא אינו מכיר וכי ברכבו היו פועלות. עוד מסר, כי גם רזאל היה במקום וירד מהרכב לאחר התאונה.

103. בעמ' 250 לפרוטוקול, משורה 21 ואילך, נשאל והעיד העד כדלקמן:

"ש: כשראמי היה פה והוא סיפר על ענאן , אז הוא סיפר שענאן אחר כך בא אליו וסיפר לו שהוא ראה את הרמזור שהיה לראמי בזמן התאונה שהוא היה ירוק , עכשיו , כשאתה מספר לנו פה שראמי התבלבל , סיפר לך אחר כך שהוא התבלבל שזה היית בכלל אתה ולא ענאן .

ת: כן .

ש: ואתה אומר לנו שאתה מעולם לא דיברת איתו ואתה גם אומר לנו , אני גם לא ראיתי בכלל את הרמזור , אז איך זה הגיוני ?

ת: אני לא בכלל שלא דיברתי איתו , אני הייתי יושן , בטח שאני לא ראיתי את הרמזור , כן .

ש: כן , אז לא ראית .

ת: לא ראיתי את הרמזור .

ש: וגם לא אמרת בשום שלב לראמי שראית את הרמזור.

ת: לא , זה אולי רזאל אח שלי אמר לו , אבל אני" .

104. בהמשך העיד העד, כי לאחר התאונה שוחח עם אחיו רזאל מעט אודותיה וכי רזאל אמר לו, כי ראה שהנאשם עבר בירוק (עמ' 252 לפרוטוקול) וכי לא שוחח אודות כך עם הנאשם. חוקר התקשר לאחיו ומסר לו, כי המספר מופיע כמי שהתקשר והזמין אמבולנס וכי הדברים נמסרו לו ע"י אחיו רזאל. העד מסר, כי הוא משלם על שלושת הפלאפונים והם רשומים על שמו וכי הוא עוסק מורשה. העד מסר, כי אימאן היא אחותו וכי לא שוחח עמה אודות התאונה ואינו יודע מה ראתה או לא ראתה באותו יום. עוד מסר, כי קיפאח הינה רעייתו של הנאשם וכי הייתה בתאונה, כך גם טובחי חמוד.

105. כאמור, בהסכמה הוגשו הודעת פטירה של המנוח מיום 16/6/13, טופס הכרזה על המוות מיום 16/6/13, טופס זיהוי גופה מיום 16/6/13, סיכום אשפוז לגבי הפצוע אבו אל חוף ערפאת מיום 17/6/13 ע"י ד"ר בוקין אלכסיי, סיכום אשפוז לגבי פצועה בשם פאתנה חוסיין מיום 17/6/13 מאת ד"ר בוקין אלכסיי.

כן הוגשו מסמכים המופנים למר עימאד חטיב והמתייחסים למכשירי טלפונים ניידים, כפי המפורט במסמכים אלו.

106. כאמור ביום 16/5/16 נערך ביקור במקום ואשר אודותיו נערך פרוטוקול הנושא תאריך 19/5/16. יוער, כי הביקור במקום נערך בנוכחות ב"כ הצדדים, הנאשם, רפ"ק ערן קפלן, קצין בוחנים צפון בעת התאונה ואביו של המנוח.

דין והכרעה:

107. כאמור, כנגד הנאשם הוגש לבית משפט זה כתב אישום (מתוקן), בגדרו יוחסו לו העבירות שעניינן, הריגה, נהיגה בקלות ראש שגרמה לנזק לאדם ולרכוש ואי ציות לאות שברמזור.

108. בעובדות כתב האישום נטען, כי ביום 16.6.13, סמוך לשעה 5:20, נהג הנאשם ברכב טרנספורטר מסוג פולקסווגן מספר רישוי 10-614-42 (להלן: "הפולקסווגן"). הנאשם נסע בכביש 90 מכיוון כללי ראש פינה לכיוון צומת הגומא (להלן: "הצומת"), שהינו צומת בו משתלבים כביש 90 עם כביש 977 (להלן: "הכביש"). יחד עם הנאשם נסעו בפולקסווגן 6 נוסעים נוספים.

אותה עת, נהג אלעד ארליך ז"ל (להלן: "המנוח") ברכב מסוג מזדה מספר רישוי 62-676-79 (להלן: "המזדה"), בכביש מכיוון גונן לכיוון הצומת, במטרה לפנות שמאלה בהגיעו לצומת, לכיוון כללי ראש פינה.

המנוח נכנס לתוך הצומת במטרה לפנות בו שמאלה, זאת כאשר ברמזור המוצב בכניסה לצומת בכיוון נסיעתו דלק אור ירוק.

הנאשם נהג בפולקסווגן בדרך פזיזה ונמהרת ובהגיעו לצומת חצה אותו למרות שברמזור שהיה מוצב בכניסה לצומת בכיוון נסיעתו דלק אור אדום. בתוך כך, התנגש הנאשם עם חזית הפולקסווגן בדופן שמאל של המזדה (להלן: "התאונה").

כתוצאה מהתאונה נהרג המנוח, שהיה בן 34 במותו, נשוי ואב לפעוט כבן ארבע שנים, כשאשתו הייתה בשלבים מתקדמים של הריון עם ילד נוסף. בעת התאונה היה המנוח בדרכו לשירות מילואים כמ"פ של יחידה קרבית.

כן נזקקו לטיפול רפואי הנאשם ושניים מנוסעי הפולקסווגן וניזוקו כלי הרכב המעורבים בתאונה.

נטען, כי התאונה ותוצאותיה נגרמו בעקבות נהיגתו הפזיזה של הנאשם, אשר נכנס לצומת וחצה אותו מבלי לציית לאות שברמזור המוצב בכניסה לצומת בכיוון נסיעתו, שבו דלק אור אדום ובכך גרם למותו של המנוח וכן לנזק לאדם ולרכוש.

109. כאמור, הנאשם טוען, כי הוא נכנס לצומת כאשר היה מופע אור ירוק מלא ברמזור שבכיוון נסיעתו ולפיכך, אין הוא נושא באחריות לתאונה כפי הנטען בכתב האישום ובהתאמה, אף לא עבר את העבירות הנלוות, כנטען.

110. כפי שפורט בהרחבה לעיל, על ראיות המאשימה נמנו עדויותיהם של יבגני סטנין, רס"מ משה מזרחי, רס"מ אמיר בכר, רס"ב מאיר קריחלי, נתן פרי, אבנר בן חורין, נגה הורביץ, אלון חזן, רס"ב נחום כהן ויוסי רופא.

המסמכים הבאים הוגשו בהסכמה: הודעת העד דוד פרוחי - סומנה ת/7, מכתב מאת העד עזרא לוי, מנכ"ל רמזורי סימנס תעשיות - סומן ת/14, חוות דעת הנדסית מאת רפ"ק עאדל נמוז - סומנה ת/15, דו"ח פעולה מאת השוטר ישראל פרץ - סומן ת/35. כן הוגשו בהסכמה המסמכים הנוגעים לסוגיית הקשר הסיבתי בין התאונה לבין מות המנוח והפגיעות שנגרמו לשניים מהפצועים בתאונה. בכך התייתר הצורך בשמיעת עדויותיהם של עדים אלו.

על פרשת ההגנה נמנתה עדות הנאשם וכן עדי ההגנה רזאל חטיב ועימאד חטיב.

כן הוגשו על ידי הנאשם מסמכים המתייחסים לסוגיית הבעלות על מספר הטלפון השייך למודיע הרשום בדו"ח

המשל"ט.

111. העולה מראיות הצדדים פורט בהרחבה בליבת הכרעת דין ואין לי אלא להפנות לאמור שם.
112. לאחר שבחנתי את עדותו של עד התביעה יבגני סטנין וזאת באופן בלתי אמצעי, הרי שמצאתי את עדותו מהימנה ואמינה, עקבית, סדורה וקוהרנטית, כמו גם קולחת ושעה שגולל אותה בפני, אותות האמת עלו הימנה. התרשמתי, כי העד העיד אודות הדברים כהווייתם, כפי שהתרחשו בפועל, כפי שקלט בחושי ולפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. לא זו אף זו, עדותו של עד זה אשר הינו עובר אורח, חסרת כל אינטרס, עסקינן בעד אשר הינו נעדר כל עניין בתוצאות המשפט וכאמור, התרשמתי, כי הוא העיד אודות הדברים שהתרחשו בפועל וכפי שקלט בחושי.
113. לא זו אף זו, עדותו השתרגה ועלתה בקנה אחד עם מארג הראיות הכולל ועם אדנים ראייתיים, שונים ומאובחנים אשר היה בהם כדי לעלות בקנה אחד עם עדותו של יבגני, לחזקה, להוסיף לה נופך של אמת ובכל אלה יחדיו, היה כדי להניח פסיפס ראייתי ראוי והולם.
114. בהקשר זה ראוי לציין, כי עדותו של יבגני תואמת את התרשים שנערך ע"י הבוחן רס"מ נחום כהן, ת/32. זאת ועוד, העולה מעדותו עלה אף בקנה אחד עם ההובלה וההצבעה שנערכו עם העד ושתועדו בדיסק ת/27. עיון בדיסק ת/27 מלמד על המקום בו עמד יבגני, על שדה ראייה פתוח ומלא שהיה לו לעבר הרמזור בכיוון נסיעת הנאשם, מהאפשרות לראות את הרמזור היטב, כפי שעלה גם בביקור במקום שנערך ע"י בית המשפט והצדדים.
115. צפייה בדיסק השחזור ת/27 מלמד, כי במהלך השחזור, יבגני עמד במקום בו עמד בעת התרחשות התאונה. יבגני הדגים את אופן עמידתו ומיקומו (ראה מ - 00:50 בדיסק ואילך). כך ניתן להתרשם, כי מהמקום בו עמד יבגני ניתן היה לראות בבירור את מופע הרמזור בכיוון נסיעתו של הנאשם, היינו מדרום לצפון. יבגני הבהיר והדגים בדיוק לאיזה כיוון הסתכל ומאלה עולה, כי יבגני יכול היה לראות בבירור את מופע הרמזור בכיוון נסיעתו של הנאשם מהמקום בו עמד, שדה הראיה שלו הינו פתוח ורחב ואין לי אלא להפנות לעולה מדיסק השחזור האמור, וכי הנראה בו מדבר בעד עצמו. זאת ועוד, במסגרת השחזור נשאל יבגני ב"רחל בתך הקטנה" לאיזה כיוון היו פניו והוא הצביע לכיוון צפון, דבר העולה בקנה אחד עם יכולתו לראות את מופע הרמזור בכיוון נסיעתו של הנאשם.
116. כאמור, תוכן עדותו של יבגני פורט בהרחבה לעיל ואין לי אלא להפנות לאמור שם ואולם בקליפת אגוז יצוין, כי במסגרת עדותו העיד יבגני ב"רחל בתך הקטנה", כי עמד בצומת בסמוך לתאונה וראה, כי בעת התרחשותה, בכיוון נסיעת הפולקסווגן, היינו, רכבו של הנאשם, היה מופע אור אדום ברמזור.
117. לא זו אף זו, על פרשת התביעה נמנתה אף עדותו של אלון חזן. העולה מעדותו של עד זה פורט בהרחבה בליבת הכרעת דין זו ואין לי אלא להפנות לאמור שם. לאחר שבחנתי את עדותו של אלון באופן בלתי אמצעי, הרי שזו נמצאה על ידי מהימנה ואמינה, עקבית, סדורה, קוהרנטית והתרשמתי, כי העד מנסה לדייק ולהעיד בבירור אודות הדברים שהתרחשו וכפי שקלט אותם בחושי ושעה שגולל אותה בפני, אותות האמת עלו הימנה. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו של אלון, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. כאמור, אף אלון הינו עובר אורח, במועד הרלוונטי התגורר ביסוד המעלה ושירת שירות קבע בחיל הים, אשר נקלע במקרה למקום. התרשמתי, כי העד נעדר כל רצון להעצים את הדברים, נעדר

כל אינטרס ומסר אודות הדברים כהווייתם.

118. במסגרת חקירתו הראשית מסר אלון, כי ראה שהאור ברמזור בכיוון הנסיעה מדרום לצפון, היינו כיוון נסיעת הנאשם הינו אדום. במסגרת חקירתו הנגדית הבהיר, כי לא ראה את צבע הרמזור בכיוון נסיעת הנאשם בזמן התאונה, אלא רק לאחר שהסתובב והביט על הרכבים, אז על הרמזור וראה את מופע הרמזור האדום.

119. לא זו אף זו, עדותו של אלון עולה בקנה אחד עם מארג הראיות ועם אדנים ראייתיים נוספים, כמו גם משתלבת ועולה בקנה אחד גם עם עדותו של יבגני אודות השתלשלות האירועים.

120. עדת תביעה נוספת הינה הגב' נגה הורוביץ. תוכן עדותה של הגב' הורוביץ פורט בהרחבה לעיל. לאחר שבחנתי את עדותה באופן בלתי אמצעי, הרי שהתרשמתי, כי זו מהימנה ואמינה, עקבית וסדורה ושעה שגוללה אותה בפני, אותות האמת עלו הימנה. אף הגב' נגה הינה עוברת אורח שנקלעה למקום ולאחר שבחנתי את עדותה כאמור, רואה אני לסמוך עליה, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.

121. במסגרת עדותה מסרה נגה, כי היא המתינה ברכבה ברמזור ליד רכבו של המנוח לצורך פניה שמאלה. האור ברמזור בכיוון נסיעתה היה אדום, היא המתינה. ברגע שהרכב שלשמאלה נכנס לצומת, הרי שמופע הרמזור בכיוון נסיעתם היה ירוק.

122. התרשמתי במהלך עדותה, כי הגב' נגה עשתה כל מאמץ על מנת לדייק ככל הניתן בדברים שמסרה ואשר אודותיהם העידה ונזהרה שלא להטעות. התרשמתי, כי נגה מסרה אודות הדברים כהווייתם, כפי שהתרחשו בפועל, כפי שמצבה היה, הלכה למעשה. כך גם לא הסתירה את העובדה שלא הייתה מרוכזת בזמן ההמתנה בצומת, אך הבהירה לאורך כל עדותה, כי ראתה את הרמזור בזמן שרכבו של המנוח נכנס לצומת וצבע הרמזור היה ירוק.

123. עדותה זו, כאמור, הינה מהימנה ואמינה בעיני והיא עולה בקנה אחד ומשתרגת עם מארג הראיות האחר והכולל. כך גם עדותה עולה עם עדות יבגני (כאשר עסקינן במופעי רמזור נוגדים כפי שיובהר להלן) ועם מארג הראיות הנוסף כפי שפורט לעיל וכפי שנתייחס אליו בהמשך.

124. עד תביעה נוסף הינו יוסי רופא. עד זה נקלע למקום התאונה בדרכו למקום עבודתו. העד מסר, כי הוא לא ראה את התאונה עצמה, אך הבחין בשתי מכוניות, האחת בתוך השנייה, עצר בצד והתקשר למוקד 100. הבחין, כי הרמזור בכיוון נסיעתו מקריית שמונה לראש פינה מתחלף לאדום, צהוב מהבהב וירוק. העד הבהיר, כי הוא אינו יכול להעיד מי מכלי הרכב המעורבים עבר בצומת באדום או בירוק. העד נשאל אודות צבע הרמזור שהיה בכיוון נסיעתו בזמן שראה את התאונה. בהמשך, רוענן זכרונו של העד עת שהוקרא לו קטע מהודעתו במשטרה, שם מסר, כי כאשר נגלה לעיניו לראשונה הרמזור בכיוון נסיעתו, הוא ראה רמזור מתחלף לאדום, אחר כך צהוב ואחר כך ירוק ובאותו זמן שהרמזור התחלף, התאונה כבר התרחשה וראה את הרכב הגדול מסתובב בצומת.

125. גם עד זה הינו עובר אורח שנקלע לזירה, הוא נעדר כל היכרות מוקדמת עם מי מהמעורבים ובעת שמסר את עדותו, התרשמתי, כי הוא מנסה לדייק ככל הניתן אודות הדברים ואולם בהקשר זה נתקל בקושי נוכח הזמן שחלף, המצב הנפשי אליו נקלע לאחר התאונה וקשיי זיכרון. יחד עם זאת, ובזהירות

הראויה בזיקה ובהתייחסות לאלה, התרשמתי, כי העד מעיד באופן מהימן וניסה להעיד אודות הדברים כהווייתם, ככל הניתן.

126. לאחר שבחנתי את עדויותיהם של עדי התביעה אשר פורטו לעיל, התרשמתי, כאמור, כי אלה מהימנות ואמינות. לא נעלמו מעיני סתירות כאלה ואחרות שנתגלעו בעדויות אלו, כפי שהפנתה אף המאשימה בסיכומיה וכפי שציין גם ב"כ הנאשם בסיכומיו ואולם, לא מצאתי, כי יש באלה כדי לרדת לשורשו של עניין וכדי לשמוט את הקרקע תחת עדויות אלה ומארג הראיות הכולל שהוצג בהקשר זה, או כדי לפגוע במהימנותן. כאמור, עסקינן בעדויות העולות בקנה אחד עם אדנים ראייתיים נוספים, עולות בקנה אחד זו עם זו ובכל אלה יחדיו, יש כדי להניח פסיפס ראייתי אשר האדנים בו מחזקים האחד את רעהו ועולים בקנה אחד זה עם זה.

127. עד נוסף הינו רס"מ משה מזרחי אשר הינו סייר במתנ"א ראש פינה. באמצעותו הוגש דו"ח פעולה שערך העד, ת/1. עיון ב - ת/1 מלמד, כי הודעה על התאונה התקבלה בשעה 05:30. העד הגיע למקום בשעה 05:42, כאשר במקום כבר היו מד"א וכיבוי. העד ציין בדו"ח הפעולה את פרטי כלי הרכב המעורבים, מצבם, מצב הזירה, מצב הפצועים וקיומו של הרוג אחד, כפי שנמסר ע"י מד"א. מצאתי את עדותו של עד זה כמהימנה, אמינה, התרשמתי, כי העד עשה מלאכתו נאמנה ובאופן מקצועי, העיד אודות הדברים כהווייתם ותיעד את הדברים בדו"ח הפעולה כפי שהתרחשו בפועל. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.

128. עד תביעה נוסף הינו רס"מ אמיר בכר, רכז בוחנים את"ן גליל, אשר ערך זכ"ד (ת/2). עד זה פגש את הנאשם במיין צפת, ציין, כי הנאשם שכב במיטה עם כאבים, מסר, כי נסעו לטיול בחצבני. הנאשם מסר, כי אינו זוכר מה קרה אך הוא זה שנהג ברכב ומסר, כי הראש שלו מסתובב וכי הוא יגיד לו אחר כך.

129. במסגרת חקירתו הנגדית הוגש מזכר נוסף בעריכת העד וזיכרון דברים בעניין דם שלקח מהנאשם ונטילת דגימת דם לבדיקת שכרות (נ/1 ו - נ/2).

130. לאחר שבחנתי את עדותו באופן בלתי אמצעי, התרשמתי, כי עד זה העיד אודות הדברים כהווייתם, ביצע פעולות חקירה באופן מקצועי והעיד אודותיהם כפי שהתרחשו בפועל, מסר עדות אמינה ומהימנה, לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. זאת ועוד, עדותו ופעולות החקירה שביצע, מצאו את עיגונם במסמכים שערך ותיעד.

131. עד תביעה נוסף הינו רס"מ מאיר קריחלי, משרת באת"ן גליל. באמצעותו הוגש זכ"ד בעריכת העד, ת/3 (אודות העברת מסרי פייסבוק). כן הוגשה התכתבות ת/4, צילום אווירי, ת/5 ודיסק, ת/6, בכפוף לעדותו של אלון חזן. במסגרת ת/3 ציין העד, כי בסוף חקירתו של אלון חזן, הרי שזה מסר, כי היה לו קשר בפייסבוק עם בחור בשם אמיר אדרי אשר חיפש עדי ראיה לתאונה באמצעות הפייסבוק, הייתה לו התכתבות בפייסבוק עם בחור זה. קריחלי ביקש מאלון חזן להעביר את התכתובת אליו לנייד, קריחלי הגיע לביתו ובאמצעות המחשב הביתי הוריד את התכתובת לדיסק וכן הדפיס את התכתובת על גבי דפים.

עדותו של עד זה עולה בקנה אחד עם עדותו של אלון חזן והעולה ממנה ויש בהן כדי לחזק זו את זו.

132. התרשמתי, כי העד העיד אודות הדברים כהווייתם, אודות פעולות חקירה שביצע, כן התרשמתי, כי העיד באופן אמין ומהימן וכי עסקינן בעד מקצועי אשר עשה מלאכתו נאמנה. זאת ועוד, פעולות העד אף קיבלו את ביטוין בכתובים ובתיעוד שנערך. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.
133. עד תביעה נוסף הינו המהנדס נתן פרי, אשר הינו מתכנן הרמזור בצומת הגומא. עד זה ערך חוות דעת אשר התקבלה וסומנה ת/8. כן הוגש במסגרת עדותו מזכר הבהרה אודות תוכנית הרמזורים בצומת הגומא ת.ד. קטלנית אשר נרשם ע"י נחום כהן והופנה לעד. כן הוגש מכתב מאת העד לרס"מ נחום כהן, ת/10.
134. לאחר שבחנתי את עדותו של העד בפני, התרשמתי, כי עסקינן בעדות מהימנה, אמינה, מקצועית וסדורה. התרשמתי, כי עסקינן בעד מקצועי, העושה מלאכתו נאמנה. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.
135. במסגרת חוות דעתו, ת/8, ציין, כי בדק את תוכניות הרמזור ואת מופעי הרמזור בהתאמה לכיווני ההגעה של כלי הרכב בזמן התרחשות התאונה וזאת בנוגע לתאונת דרכים בצומת הגומא שהתרחשה ביום 16/6/13 בשעה 15:29. יוער, כי בהקשר זה הבהיר העד, כי נפלה טעות סופר בשעה וכי השעה צריכה להיות 05:29.
- עוד קבע העד בחוות דעתו, כי רכב א' התקרב לצומת בדרך 90 מכיוון דרום במופע 3, רכב ב' התקרב לצומת בדרך 977 מכיוון מזרח במופע 4. מעיון בתוכנית הזמנים ניתן לראות שמופעים 4, 3 נמצאים בקונפליקט ומוגדר להם זמן בין ירוק המגדיר את פער הזמן בין סיום אחד המופעים לתחילת המופע השני. אורך הזמן הבין ירוק הינו 5 שניות, כמופיע בתוכניות.
- עוד קבע העד, כי לפי תקנות משרד התחבורה, קיימת במנגנוני רמזורים מערכת אבטחת קיום זמני הפינוי בפעולת הרמזור. מערכת זו עובדת באופן רציף לאורך כל פעולת הרמזור ותפקידה הוא לוודא שזמני הפינוי בין המופעים מתקיימים בכל עת. במידה וזמן פינוי בין שני מופעים הינו קצר מהנקוב בטבלת זמני הפינוי בחוברת הרמזורים, הרמזור עובר מיידית למצב הבהוב צהוב קבוע בכל המופעים ונשאר במצב זה עד להגעת טכנאי רמזורים לבדיקת התקלה.
136. מהאמור לעיל עולה, כי על סמך תוכנית הרמזורים, קבע המומחה, כי מופעים 3 ו- 4 נמצאים בקונפליקט ומוגדר להם זמן "בין ירוק" המגדיר את פער הזמן בין סיום אחד המופעים לתחילת המופע השני וכי בהתאם לתוכנית הרמזורים, אורך הזמן ה"בין ירוק" הוא 5 שניות. עוד צוין, כי אם זמן פינוי בין שני מופעים מתקצר מהנקוב בטבלת זמני הפינוי בתוכנית הרמזורים, הרי שהרמזור עובר באופן מידי למצב הבהוב צהוב קבוע בכל המופעים ונשאר במצב זה עד להגעת טכני רמזורים לבדיקת התקלה.
137. מעדותו של העד אשר, כאמור, ראיתי לאמצה ולבסס עליה ממצאים עולה, כי מופע הרמזור בכיוון נסיעתו של הנאשם ומופע הרמזור בכיוון נסיעת המנוח נמצאים בקונפליקט וכי לא ייתכן שיהיה להם ירוק משותף.
138. עד תביעה נוסף הינו אבנר בן חורין, העובד כמנהל שירות בחברת מנורה איזו אהרון בע"מ לאחזקת

רמזורים. במסגרת עדותו הוגשו הודעה על תקינות הרמזור בעת התאונה, ת/12, הודעה נוספת אודות תקינות הרמזור בעת תאונה, ת/13, מכתב אודות תקינות רמזורים, ת/14 ומכתב מאת העד המופנה למאשימה מיום 1/4/14, ת/11.

139. תוכן עדותו של עד זה פורטה בהרחבה בליבת הכרעת דין זו ואין לי אלא להפנות לאמור שם. לאחר שבחנתי את עדותו של עד זה באופן בלתי אמצעי, הרי שהתרשמתי, כי עסקינן בעד אמין ומהימן, מקצועי, אשר העיד אודות הדברים כהווייתם ונעדר כל פניות. זאת ועוד, העולה מעדותו של העד קיבל את עיגונו ותיסופו הראייתי במסמכים שהוגשו ואשר עולים בקנה אחד עם תוכן עדותו כפי שפורטו לעיל. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.

140. עיון ב - ת/12 מלמד, כי בעת קרות התאונה בתאריך 16/6/13, בין השעות 05:20 - 09:00, הרמזור עבד באופן תקין ולא נתקבלו הודעות על תקלות בצומת. ב - ת/13 צוין, כי ביום 16/6/13, בין השעות 07:00 - 09:00 הרמזור עבד באופן תקין וכי בשעה 08:45 התקבלה הודעה על התאונה. טכנאי הגיע לצומת וכי היה נזק לשני עמודים והרמזור עבד באופן תקין. מ - ת/14 עולה, כי התקבלה קריאה במוקד השירות בצומת גומא ביום 16/6/13 בשעה 08:49 וכי מהשעה 05:00 עד השעה 08:49, לא התקבלה קריאה במוקד השירות וכי משמעות הקריאה הינה תאונה בה נפגעו עמודים 11 + עמוד לחצן.

141. כן הוגשה חוות דעת הנדסית שנערכה בעקבות ת.ד. קטלנית בצומת הגומא, כבישים 977*90 מתאריך 16/6/13 מאת אינג' עאדל נמוז, רפ"ק, מהנדס תנועה אזור צפון. מחוות הדעת עולה, כי לא נמצאו ליקויי תשתית הקשורים לגרם התאונה וכי ללא קשר לקרות התאונה ועל מנת לשפר את הבטיחות בצומת, תועבר פניה לרשות הדרך להצבת תמרור מתן זכות קדימה בכביש 977 וזאת על פי סעיף 6ג' במסמך זה.

142. מהאמור לעיל עולה, כי מחוות דעת זו אשר הוגשה בהסכמה, עולה, כי לא נמצאו ליקויים בתשתית הקשורים לגרם התאונה.

143. עד תביעה נוסף הינו בוחן התנועה רס"מ נחום כהן, באמצעותו הוגשו מסמכים רבים אשר פורטו בהרחבה במסגרת עדותו. במסגרת דו"ח בוחן תנועה על תאונת דרכים שערך העד (ת/33), ציין העד בפרק המסקנות, כי תנאי הכביש ומזג האוויר לא היוו גורם לתאונה וכי הגורם לתאונה הינו הגורם האנושי. יוער, כי בעיקרם של דברים, ב"כ הנאשם לא חלק על ממצאי הבוחן שנאספו בזירה ואשר היוו את הבסיס העובדתי למסקנותיו. התרשמתי, כי העד ניסה לעשות עבודתו נאמנה ותיעד את שעשה גם בממצאים. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו ולאמצה. יחד עם זאת יוער, כי במסגרת חקירתו הנגדית, נשאל והתייחס העד לסוגיית עדים אשר הינם קרובי משפחה ותשובותיו בהקשר זה מדברות הן בעד עצמן. בהקשר זה רואה אני להעיר ולהדגיש פעם נוספת מושכלות יסוד, כי לא ניתן לפסול קטגורית עדותו של מאן דהוא, אך בשל היותו בן משפחה, אלא יש לבחון את הדברים לגופם באופן ענייני וללא קטלוג קטגורי של העדות לפי זהות מוסרה.

ברי הוא, כי על הגוף החוקר לשאוף להגיע לחקר האמת ולתכלית האמורה, עליו לחקור כל עד אשר נראה, כי הינו רלוונטי, כך גם לבצע כל פעולת חקירה נראה, כי הינה רלוונטית ואין מקום להימנע מלגבות עדותו של מאן

דהוא אך בשל היותו קרוב משפחה ובכך, שגה הבוחן. נדמה, כי אילו הן מושכלות יסוד ואין צורך להכביר מילים בשלהן.

144. כאמור, בית המשפט ערך ביקור במקום, זאת ביום 16/5/16 ואשר פרוטוקול בהתייחס אליו נושא תאריך 19/5/16. ביקור במקום העלה, כי שדה הראיה של הנאשם בכיוון נסיעתו ועד הרמזור הינו שדה ראייה פתוח ואפשר לראות לפחות למרחק של 400 מטרים. זאת ועוד, כאשר הרמזור מתחלף מירוק לאדום, הוא מהבהב 3 פעמים (משך 3 שניות), אחר כך יש עוד שניה של כתום ורק אחר כך אדום. עוד צוין, כי ממקום נסיעת המנוח נראה תוואי הכביש בשיפוע וישנו מורד ממקום נסיעת המנוח ועד לצומת.

145. מנגד, לאחר שבחנתי את עדות הנאשם כפי שזו הובאה בפני באופן בלתי אמצעי, הרי שמצאתי את עדותו בלתי מהימנה, בלתי אמינה וככזו הנגועה בסתירות ובפריכות היורדות לשורשו של עניין. לפיכך, אין אני רואה ליתן אמון בעדותו, או לאמצה, או לבסס עליה ממצאים.

146. כך לדוגמא יצוין, כי בעדותו בפני, סתר הנאשם באופן חזיתי את האמור בהודעתו הראשונה, ת/22, שם טען, כי רכב שהגיע מצד ימין, זגזג בינו לבין רכב מסוג טרנזיט שנסע בנתיבו השמאלי ולכן פגע ברכב הפרטי, כאשר הטרנזיט נסעה מקדימה לו, המשיך ועזב את המקום. ראה משורה 13 ואילך להודעה ת/22. בהקשר זה חזר וטען הנאשם, כי הוא הגיע לצומת גומא בנסיעה רציפה כאשר הרמזור שלו היה ירוק.

כאמור, גרסתו זו של הנאשם בדבר קיומו של טרנזיט שזגזג, עומדת בסתירה חזיתית לגרסתו במסגרת עדותו בבית המשפט, בה מסר, כי לא היו כלי רכב נוספים בסמוך אליו וכן, בניגוד לאמור בהודעותיו האחרות של הנאשם, ת/29 ו - ת/30, במסגרתן מסר הנאשם, כי היה לבד בכביש, לא היו כלי רכב נוספים, לא מאחור, לא מקדימה ולא מצדדיו. כך לדוגמא בעמ' 2 להודעתו, ת/29, משורה 12 ואילך, עומת הנאשם עם גרסתו האחרת בדבר קיומו של הטרנזיט האמור והשיב בשורה 14: **"לא היה שום רכב זה מה שיש לי להגיד"**. על גרסתו זו בדבר העדר קיומם של כלי רכב נוספים, בניגוד גמור לגרסתו הראשונה בדבר קיומו של טרנזיט, חזר הנאשם בהודעתו הנוספת, ת/30 וראה בעניין זה משורה 10 ואילך בעמ' 2 להודעה ת/30. על גרסתו זו חזר הנאשם גם בפני ואולם, כאמור, זו עומדת בניגוד לגרסתו הראשונה ב - ת/22 בדבר קיומו של הטרנזיט.

נמצאנו למדים, כי עסקינן בסתירה מהותית היורדת לשורשו של עניין ואשר יש בה כדי לפגום במהימנות גרסת הנאשם, זאת מעבר להתרשמותי הבלתי אמצעית מעדותו, כפי שפירטתי לעיל.

הנאשם מסר בהקשר זה, כי היה לחוץ, כי היה פצוע, בבדיקות בבית החולים וכפי שפורט בהרחבה במסגרת עדותו. אכן, עיון ב - ת/22, מלמד, כי הודעה זו של הנאשם נגבתה בבית החולים בצפת ואולם, אין עסקינן בסתירה, או באי דיוק מינורי אשר יש בהם כדי לעלות בקנה אחד ולהתיישב עם מצב נפשי, לחץ, כאבים וכיוצא באלה. עסקינן בגרסה מהותית, אשר סותרת באופן חזיתי את גרסת הנאשם לאחר מכן, כמו גם את עדותו בפני ולפיכך, אינני רואה בהסברים שניסה הנאשם לתת בהקשר זה הסברים מהימנים, או כהסברים אשר יש בהם כדי ליישב את הסתירה המהותית שנתגלעה בגרסת הנאשם בהקשר זה.

147. זאת ועוד, במהלך עדותו בפני כפי שפורטה בהרחבה לעיל, העיד הנאשם, כי עד ההגנה רזאל חטיב לא ראה את התרחשות התאונה, אלא הגיע למקום אחרי התרחשותה ואולם בהמשך עדותו ובמסגרת עדותו הנגדית שינה טעמו ומסר, כי רזאל ראה את התאונה ואף ראה את הרמזור. דברים אלו פורטו

בהרחבה בסקירת ובפירוט הודעתו של הנאשם ואולם נמצאנו למדים, כי עסקינן בשקר נוסף היורד לשורשו של עניין ואשר יש בו כדי לפגוע במהימנות גרסת הנאשם.

148. זאת ועוד, העד רזאל חטיב מסר בעדותו, כי לאחר התרחשות התאונה, בעת שהגיע לרכבו של הנאשם, הרי שהנאשם היה בתוך הרכב וראה בעניין זה פירוט העולה מעדותו של רזאל חטיב אשר הובאה לעיל, זאת בניגוד לעולה מעדות הנאשם אשר אף היא פורטה לעיל ולפיה, הנאשם מסר, כי היה מתחת לרכב.

149. סתירה נוספת מהותית נמצאה בין עדותו של הנאשם לבין עדותו של עד ההגנה הנוסף שהובא מטעמו, עימאד חטיב. עד זה מסר בעדותו, כי ענאן הוא אחיו, כמו גם אח של רזאל, שעה שרזאל הינו אחיו של עימאד, אולם ענאן לא היה עמם ביום התאונה. גרסה זו עומדת בניגוד לעדות הנאשם בדבר נוכחותו של ענאן במקום, בניגוד לגרסת עימאד, כאמור.

150. עימאד מסר בעדותו, כי הנאשם שוחח עמו בעניין זה ומסר לו, כי התבלבל בין שמו של עימאד לשמו של ענאן. לעדותו של עימאד, אשר נמצאה בלתי מהימנה בעיני ושרואה אני לדחותה מכל וכל, אתייחס בהמשך הכרעת דין זו ואולם כבר עתה אציין, כי בסתירה המהותית שנתגלעה, כאמור, יש כדי לרדת לשורשו של עניין ולהצטרף לשלל הסתירות והפריכות שנמצאו בעדות הנאשם ולחזק את התרשמותי מהעדר מהימנותו.

151. זאת ועוד, בעדותו מסר הנאשם, כי ענאן (אשר התברר שזהו עימאד) שוחח עמו לאחר התאונה ואמר לו שהרמזור בכיוון נסיעתו היה ירוק. דבר זה נשלל בעדותו של עימאד ועסקינן, אפוא, בסתירה נוספת היורדת לשורשו של עניין ואשר יש בה כדי לפגוע בעדות הנאשם בפרט ובמארג ראיות ההגנה בכלל.

152. עדותו של הנאשם נמצאה נגועה בסתירות נוספות, כמו גם פעמים רבות הסבריו והתשובות שנתן, עמדו בסתירה להגיון הדברים, השכל הישר ולניסיון החיים. אולם, כדי שלא להלאות, ראיתי אך להפנות למספר סתירות בולטות המעגנות והמצטרפות להתרשמותי הבלתי אמצעית מעדות הנאשם באשר זו, כאמור, נמצאה בלתי מהימנה בעיני. לפיכך, רואה אני לדחות את עדות הנאשם, שלא לאמצה ושלא לבסס עליה ממצאים.

153. בהתייחס לשקרי נאשם ומשמעותם הראייתית, ראוי להפנות לספרו של כב' השופט קדמי "על הראיות", חלק ראשון, הדין בראי הפסיקה, מעמ' 298 ואילך, שם נקבע, כי שקרי נאשם בעניינים מהותיים, משמשים סיוע במקום שנדרש כזה, כאשר הכל כפוף להערכתו ולשיקול דעתו של בית המשפט, הנדרש לזהירות בעניין זה, לבל ייכשל בהרשעת נאשם מחמת היותו שקרן ולא משום שהובאו ראיות מספיקות להוכחת אשמתו (שם בעמ' 304). כן ראה ע"פ 677/84 בעניין אביטן ודוד מא(4), 41, ע"פ 70/87 מא(3), 122 בעניין דהן, ע"פ 5152/94 בעניין חליוה, ע"פ 4176/00 בעניין פלוני וע"פ 1543/06 בעניין פלוני.

יחד עם זאת הודגש, כי שקרים של נאשם יהא טיבם אשר יהא, לעולם לא יגיעו לדרגה של ראייה עיקרית וכוחם לעולם כוחה של ראייה "מתווספת" לראייה עיקרית. בע"פ 557/06 בעניין עלאק סוכמו הדברים ונקבע, כי בפסיקה הודגש שראיות בדבר כזבים בגרסת נאשם, ראוי שייבחנו בזהירות רבה ובכובד ראש. כן נקבע, כי יש

לבחון שמא השקרים נובעים מחששו של נאשם שירשע במעשה שלא עשה, או שנועדו לחפות על חלקו בעבירה אחרת, ראה בעניין זה ע"פ 70/77 וכן ע"פ 3514/91.

154. מושכלות יסוד הן, כי נטל ההוכחה בפלילים רובץ לעולם לפתחה של המאשימה להוכיח את המיוחס לנאשם ברף ההוכחה הנדרש בפלילים וזאת מעבר לכל ספק סביר ובסקרי נאשם, כאמור, יש כדי להוות תוספת ראייתית לקיומו של "יש" ראייתי בו עמדה המאשימה כנדרש וכדבעי.

155. כאמור, על פרשת ההגנה נמנו עדי ההגנה רזאל חטיב ועימאד חטיב. כן הוגשו מסמכים המתייחסים לטלפונים ניידים שבבעלות עימאד חטיב, כפי שפורט לעיל.

156. לאחר שבחנתי את עדויות שני עדי ההגנה, רזאל חטיב ועימאד חטיב, הרי שמצאתי עדויות אלה בלתי אמינות, בלתי מהימנות, בלתי עקביות, בלתי סדורות, ככאלה הנגועות בסתירות היורדות לשורשו של עניין. בחינת עדויותיהם באופן בלתי אמצעי הביאה אותי לכלל מסקנה, כי עדים אלו אינם מהימנים ולפיכך, רואה אני לדחות את עדויותיהם, שלא לאמצן ושלא לבסס עליהן ממצאים.

157. כך לדוגמא, רזאל חטיב סיפר, כי כאשר הגיע בסמוך לרכבו של הנאשם לאחר התרחשות התאונה, הרי שהנאשם היה בתוך הרכב. גרסה זו עומדת בניגוד לגרסת הנאשם אשר מסר, כי היה מתחתיו.

158. כך לדוגמא, העד רזאל העיד, כי גם אחותו אשר נהגה ברכב בו נסע ואשר היה מאחורי רכבו של הנאשם בעת התרחשות התאונה וכי גם היא ראתה שמופע הרמזור בכיוון נסיעתם היה ירוק. למרות החשיבות הרבה של פרט זה, שעה שיש בנמצא, כך לכאורה, עדה נוספת, אשר הבחינה בצבע הרמזור הירוק בכיוון נסיעת הנאשם, מסר העד, כי לא מסר אודות דברים אלה לנאשם (בדבר קיומה של עדה נוספת אשר הינה אחותו שהבחינה בדברים) וכך גם לא מסר אודות קיומה של אחותו לבוחן המשטרתי בשיחתו עמו. ב"כ המאשימה הקשתה ובצדק בהקשר זה על העד ואולם, לא עלה בידי העד כדי ליתן הסבר מניח את הדעת העולה עם השכל הישר, ניסיון החיים והגיון הדברים לתהייה משמעותית זו ולפיה, הכיצד זה שיש בנמצא עדה נוספת שראתה את מופע הרמזור הירוק והעד לא ראה לנכון לספר עליה, לא לנאשם ולא לבוחן המשטרתי בשיחתו עמו.

159. עד זה הינו קרוב משפחתו של הנאשם. כפי שצינתי במסגרת עדותו של בוחן התנועה, הרי שבוודאי שאין לפסול קטגורית של מאן דהוא אך בשל קרבת משפחה ויש לבחון את העדות ותוכנה באופן מהותי ובאספקלריה למארג הראיות הכולל. יחד עם זאת, לא יכולתי להימנע מההתרשמות הבלתי אמצעית, כי רזאל עשה ככל הניתן כדי לסייע לנאשם וכי עסקינן בעד מעונין, אשר עדותו בפני הייתה בלתי אמינה ובלתי מהימנה, כאמור.

160. עד ההגנה הנוסף כאמור, הינו עימאד חטיב ואשר מסר, כי נסע יחד עם רזאל ברכב אחרי הנאשם. עד זה הינו אחיו של רזאל ואחיו של ענאן. לאחר שבחנתי את עדותו באופן בלתי אמצעי, הרי שהתרשמתי, כי עסקינן בעד בלתי מהימן, אשר עדותו בפני אינה עדות אמת. העד עשה ככל הניתן כדי לסייע לנאשם והדבר ניכר ועבר כחוט השני בעדותו. בכך אין כשלעצמו כדי לפסול את העדות, כאמור, אולם התרשמתי, כי כדי לסייע לנאשם, מעיד העד אודות דברים אשר אינם כהווייתם, התרשמתי, כי עדותו אינה עדות אמת, אינה עקבית, אינה סדורה ולפיכך, רואה אני לדחות את עדותו, שלא לבסס עליה ממצאים ושלא לאמצה.

161. כפי שכבר פורט לעיל, הרי שבניגוד לעדות הנאשם ולפיה, ענאן נכח במקום התאונה, הרי שהעד העיד, כי ענאן לא היה עמם ביום התאונה. בהמשך עדותו ולאחר שעומת עם גרסת הנאשם בהקשר זה, מסר העד, כי הנאשם שוחח עמו בעניין זה וסיפר לו, כי התבלבל בין שמו של העד, היינו, עימאד, לבין שמו של ענאן. ניכר היה בעדותו של העד, כי הוא מנסה ככל הניתן ליתן הסברים אשר יסייעו לנאשם ולנסות וליישב סתירות בין גרסתו לבין גרסת הנאשם עמן עומת. אינני נותנת אמון בעדותו ובהסבריו ורואה אני לדחותם בשתי ידיים.

162. זאת ועוד, כפי שפורט אף במסגרת עדות הנאשם, הנאשם מסר, כי ענאן אשר התברר שזהו עימאד, שוחח עמו לאחר התאונה ואמר לו שהרמזור היה ירוק, דבר שנשלל בעדותו של העד בפני. נמצאנו למדים, כי עדותו של עד זה, מעבר להתרשמותי הבלתי אמצעית ממנה, נגועה בסתירות היורדות לשורשו של עניין ולפיכך, רואה אני, כאמור, לדחות את עדותו, שלא לאמצה ושלא לבסס עליה ממצאים.

163. סיכומם של דברים, הרי שממארג הראיות כפי שהובא בפני והממצאים שראיתי לקבוע בשלהן, באתי לכלל מסקנה, כי עלה בידי המאשימה כדי להוכיח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם הגיע לצומת מכיוון דרום לצפון, נכנס לצומת כאשר בכיוון נסיעתו דלק אור אדום ברמזור. המנוח הגיע לצומת מכיוון מזרח לכיוון דרום, נכנס לצומת כאשר ברמזור בכיוון נסיעתו דלק אור ירוק. בהקשר זה רואה אני להפנות למארג הראיות הכולל שפורט בהרחבה לעיל וביתר שאת לעדויותיהם של יבגני סטנין, עדות נגה הורוביץ ומארג הראיות הכולל שפורט לעיל.

מנגד, כאמור, רואה אני לדחות את עדויות הנאשם והעד רזאל חטיב, אשר העיד בדבר מופע הרמזור מן ההנמקות שפורטו בהרחבה לעיל.

164. עוד עולה ממארג הראיות שפורט לעיל, כי הוכח בפני מעבר לכל ספק סביר, כי הרמזור עבד באופן תקין וכי לא הייתה תקלה ברמזור בעת התאונה, זאת בהתייחס למארג הראיות הרלוונטי שהובא בהקשר זה ואשר פורט בהרחבה לעיל (כך לדוגמא ראה עדות אבנר בן חורין והמסמכים הרלוונטיים בהקשר זה). כן הוכח בפני, כי הזמן "בין הירוקים" בהתאם לתכנית הרמזורים ולחוות הדעת שהוגשה, הינו 5 שניות ובהקשר זה רואה אני להפנות לעדותו של המהנדס נתן פרי, ת/8 והמסמכים הנוספים הרלוונטיים בהקשר זה.

165. כאמור, הצדדים אינם חלוקים בדבר מות המנוח וכן בדבר הקשר הסיבתי שבין מות המנוח לבין התאונה. זאת ועוד, במהלך שמיעת הראיות, הסכים ב"כ הנאשם להגשת כל החומר הרפואי וויתר על עדויות הרופאים והפרמדיק, זאת אף בהתייחס, כי כתוצאה מהתאונה היו נפגעים גם ברכבו של הנאשם.

הפן המשפטי:

166. כאמור, במסגרת כתב האישום, יוחסו לנאשם העבירות שעניינן, הריגה - עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, נהיגה בקלות ראש שגרמה לנזק לאדם ולרכוש - עבירה לפי סעיפים 2)62 ו - 2)38 ו - 3) לפקודת התעבורה ואי ציות לאות שברמזור - עבירה לפי תקנות 22)ב) ו - 64)ה) לתקנות התעבורה וסעיף 68 לפקודת התעבורה.

עבירת ההריגה:

167. סעיף 298 לחוק העונשין, קובע כדלקמן:

"הגורם במעשה או במחדל אסורים למותו של אדם, יאשם בהריגה, ודינו - מאסר עשרים שנה".

168. כב' השופט קדמי בספרו **"על הדין בפליילים", חוק העונשין, חלק שלישי, הדין בראי הפסיקה**, מעמ' 1059 ואילך, מתייחס ליסודות עבירת ההריגה.

היסוד העובדתי שבעבירת ההריגה עניינו, כל "מעשה או מחדל אסורים", הגורם למותו של אדם. בע"פ 9723/03 בעניין **בלזר** נקבע, כי היסוד העובדתי שבעבירת ההריגה כולל רכיב התנהגותי שהגדרתו רחבה "מעשה או מחדל אסורים" ורכיב תוצאתי שעניינו, מותו של אדם.

עוד נקבע, כי מקום שבו נכשל הנאשם בהתנהגות "רשלנית" - התרשלות - אם במעשה ואם במחדל וכתוצאה מכך נגרם מותו של אחר, הרי שיש בהתנהגות זו כדי לספק את דרישות רכיב "המעשה" של היסוד העובדתי.

עם ביטולו של סעיף 299 לחוק העונשין, שוב אין נדרשת "רשלנות רבתי" דווקא לסיפוק דרישת "המעשה" שביסוד העובדתי של הריגה ומספיקה לעניין זה גם "רשלנות סתם".

169. בע"פ 3158/00 **אוהד מגדיש נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (15.11.00) נקבע, כי באשר ליסוד העובדתי, הרי שדי ברשלנות רגילה לגיבוש היסוד העובדתי שבעבירת ההריגה, גם אם המחשבה הפלילית היא בדרגה של קלות דעת בלבד ובכך נותקו יחסי הגומלין המהותיים והישירים בין היסוד העובדתי לבין המחשבה הפלילית בעבירת ההריגה, שהיו מקובלים בעבר.

170. מעשי הנאשם כפי שהוכחו, מהווים התנהגות שהינה, בוודאי נהיגה רשלנית הסוטה מרמת התנהגות סבירה המצופה מנהג בכביש. לאור קיומו של קשר סיבתי בין מעשי הנאשם, היינו, כניסתו לצומת במופע אור אדום בכיוון נסיעתו לבין מותו של המנוח, הרי שהתקיים היסוד העובדתי שבעבירת ההריגה.

171. באשר ליסוד הנפשי, הרי שבספרו של כב' השופט קדמי, כאמור, נקבע, כי הריגה נבדלת "מגרמת מוות ברשלנות" ו"מרצח" במהותו של היסוד הנפשי הדרוש להרשעה על פיה. היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירה של הריגה מורכב משניים:

1. "מודעות" כלפי רכיבי היסוד העובדתי היינו, מודעות כלפי רכיב התוצאה. כלומר מודעות לאפשרות גרימת מותו של הקורבן.

2. "פזיזות" כלפי אפשרות התרחשות של התוצאה הקטלנית אם ב"אדישות" ואם ב"קלות דעת". המבחן בין "אדישות" לבין "קלות דעת" נעוץ בעיקרו של דבר בכך שהאדיש מגלה אי אכפתיות לאפשרות התרחשותה של התוצאה הקטלנית בעוד שקל הדעת אינו חפץ בהתרחשותה של התוצאה הקטלנית אך נוטל סיכון בלתי סביר שמא תתרחש כשבלבו תקווה שיצליח למנוע את ההתרחשות האמורה.

172. כן נקבע בע"פ 9723/03 בעניין **בלזר**, כי נדרשת מודעות לאפשרות של גרימת התוצאה הקטלנית ואין די בצפיית האפשרות של גרימת חבלה גופנית ממשית. עוד נקבע בע"פ 1122/00 בעניין **ספייה**, כי

כדי להרשיע בעבירת הריגה, הרי שמשמעות היסוד הנפשי של הפזיזות הינו, כי על התביעה להראות שהנאשם היה מודע לאפשרות גרימת התוצאות של המעשה וזאת גם אם יחסו לתוצאה זו הוא בגדר "קלות דעת" בלבד. עוד נקבע בע"פ 4531/00 בעניין **אבו אלהוא**, כי מאז חקיקתו של תיקון 39, שקלולה של עבירת ההריגה מותנה, בין היתר, בקיום מודעות לאפשרות שהמעשה יגרום למותו של הקורבן ושוב אין להסתפק בקיום "מודעות" לאפשרות שהקורבן יספוג חבלה גופנית. ראו בעניין זה ספרו של כב' השופט קדמי, שם בעמ' 1074 - 1075.

173. בע"פ 7066/13 **ערן אלמליח נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו), נקבע, כי "**ההלכה הנוהגת כיום דורשת הוכחת נטילה של סיכון בלתי סביר, מתוך אדישות לאפשרות ממשית של פגיעה בחייו של אדם, ואין די בחשש לפגיעה בשלמות גופו**". ראה בעניין זה גם ע"פ 110/93 **סובאח נ' מדינת ישראל** פ"ד מז(3), 635 (1993).

174. בעניין **מגידיש** שהובא לעיל נקבע, כי קיימת בעיה מהותית אמיתית לתחום את הגבולות שבין "קלות דעת" ל"רשלנות". בעיה זו קשורה במידה רבה לקושי לקבוע את גבולות המודעות שקיומה נדרש אצל העושה. ככל שנדרשת מודעות מוחשית ומקיפה יותר במסגרת המחשבה הפלילית של קלות דעת, כך יצטמצם תחום תחולתה של עבירת ההריגה ובמקביל לכך, יתרחב תחום תחולתה של גרימת מוות ברשלנות. אחת הדרכים להוכחת יסוד נפשי היא הסתמכות על "חזקת מודעות" שמשמעה, כי אדם מודע בדרך כלל למשמעות התנהגותו מבחינת טיבה הפיזי, קיום נסיבותיה ואפשרות גרימת התוצאות הטבעיות שעשויות לצמוח ממנה. מדובר בחזקה עובדתית גרידא, המבוססת על ניסיון החיים ואשר מוסקת מן הנסיבות הקונקרטיים של המקרה העומד לדיון בפני בית המשפט. הפרכתה של חזקה עובדתית יכולה לעלות משקילתו של מכלול הראיות שהובאו בפני בית המשפט, **זאת גם אם בית המשפט אינו מקבל את גרסתו של הנאשם בדבר דרך התרחשות התאונה הקטלנית** (שם עמ' 93 לפסק הדין).

175. בת"פ (ת"א) 547/89 **מדינת ישראל נ' יהושע גנון** פ"מ נא (1), 284 נקבע כדלקמן:

"10. בצדק טען הסניגור, שלא בכל מקרה בו נגרמת תאונת-דרכים קטלנית בידי נהג אשר לא ציית לרמזור אדום מתחייבת בהכרח המסקנה, שלהתנהגותו הרשלנית נילוה מצב נפשי של פזיזות. את הלוך-נפשו של נהג החוצה צומת ברמזור אדום, וגורם עקב כך לקיפוח חיי אדם. מוטל על בית המשפט לקבוע, בכל מקרה נתון, על-פי כלל הראיות והנסיבות הנפרשות בפניו. החזקה הראייתית, הכורכת בין חומרת שבאי-ציית לרמזור אדום ולבין קיומה של פזיזות, ניתנת, כמובן, לסתירה: ואם עולה מן הראיות, כי היסוד הנפשי של פזיזות - אף שהוא אופיני להתנהגות הפיסית - לא התקיים, או ספק אם התקיים בנאשם העומד לדין, יזכהו בית המשפט מעבירת הריגה וירשיענו בעבירה של גרימת-מוות, שהיסוד הנפשי הנדרש להשלמתה הוא של רשלנות גרידא. על אפשרות מעין זו הצביע השופט ויתקון בדברים הבאים (מתוך ע"פ 77/77 אליהו נ' מדינת ישראל[3], בעמ' 682), עליהם הסתמך הסניגור המלומד לתמיכת טענתו:

"אי- ציות זה הוא מהדברים המסוכנים ביותר שנהג עלול להתחייב בהם, ולכל

אחד צריך להיות ברור שהוא מסכן בנהיגה כזאת את שלומם של הבריות. אף-עלפי-כן לא הייתי אומר שכל מקרה (ההדגש במקור - א' מ') של הריגת אדם עקב כניסה לצומת בניגוד לאור שברמזור, דינו מוכרח להיות לפי סעיף 212. עלולים להיות מקרים שהאור נתחלף לאדום ברגע האחרון והנהג לא היה ער די צרכו ולא התכוון כדבעי לצורך לעצור לפני הצומת. זה כשלעצמו דבר חמור, וחוסר עירנות מסוג זה ייחשב לרשלנות במשמעות סעיף 218. אך לאו דוקא לפיזיות במשמעות סעיף 212."

ומן הכלל אל הפרט:

176. ממארג הראיות שהובא בפני עלה, כי הנאשם המשיך בנסיעה רציפה לתוך הצומת כאשר קבענו עובדתית, כי המופע ברמזור בכיוון נסיעתו היה אדום. עלינו לבחון עתה מהי משמעותה של קביעה עובדתית זו על היסוד הנפשי הצריך בחינה בענייננו. כך לדוגמא, יובהר, כי אין בפני כל אינדיקציה ראייתית, כי הנאשם ניסה "לגנוב" צומת כפי שהפסיקה התייחסה למקרים כגון דא, אין בנמצא כל ראיה, כי הנאשם האיץ את מהירות נסיעתו בצומת, או נהג במהירות מופרזת, או עשה מעשה אחר המשליך באופן ישיר על היסוד הנפשי הנדרש בעבירת ההריגה.

177. בכניסת הנאשם בנסיעה רצופה לתוך הצומת במופע אור אדום, זאת כשלעצמו אינו מוכיח מעבר לכל ספק סביר את היסוד הנפשי הצריך לענייננו ולפיו, קם אצל הנאשם יסוד נפשי מסוג פיזיות בין אם באדישות ובין אם בקלות דעת.

178. סקירה של הפסיקה הרלוונטית במקרים דומים ואחרים, מלמדת, כי במקרים אחרים הייתה אינדיקציה ראייתית נוספת אשר אינה מתקיימת במקרה דנן ואשר בשלה היה כדי ללמד על גיבוש היסוד הנפשי מסוג פיזיות הצריך להרשעה בעבירת ההריגה. כך לדוגמא בע"פ 8250/05 **מדינת ישראל נ' יוסף שלום** (מיום 3.10.16), הורשע המערער שם בעבירת הריגה בכך שחצה את הצומת כשמופע הרמזור מורה אור אדום, אך כאשר האיץ את מהירות נסיעתו עובר לכניסתו לצומת - מה שאין כן בנסיבות המקרה דנן.

179. זאת ועוד, בע"פ 2842/10 **נוי קלדרון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו), הורשע הנאשם בעבירת הריגה בנסיבות בהן נהג כשהוא שיכור, באופן נמהר ומסוכן, במהירות גבוהה, תוך שהוא מתעלם בבטות מחוקי התנועה - נסיבות אשר רחוקות מהמקרה שבפנינו ואינן מתקיימות.

180. כך לדוגמא, בע"פ 5167/05 **עלי מג'דוב נ' מדינת ישראל**, הורשע הנאשם בעבירת הריגה, כאשר נהג במשאית כבדה אליה היה מחובר גורר ונגרר, נהג את המשאית ב"זיגזג", חזר על כך יותר מפעם אחת, בפעם השנייה סתה משאיתו ימינה אל שולי הכביש מעבר לפס המפריד ופגעה ברוכבות האופניים תוך קטילת חייה של רוכבת אחת ופציעתה הקשה של האחרת. ברי הוא, כי גם נסיבות המקרה שם, שונות קטגורית מנסיבות המקרה שבפני בדבר גיבוש היסוד הנפשי מסוג פיזיות הצריך להרשעה בעבירת ההריגה הנלמד ממכלול נסיבות המקרה הבא בפני בית המשפט.

181. כך לדוגמא בע"פ 3158/00 **מגידיש** שהוזכר לעיל, מדובר היה בהרשעה בעבירת הריגה, כאשר הנאשם נהג במהירות מופרזת הכפולה מן המותר באזור עירוני, אשר בקרבתו מצוי בית ספר.

182. אכן, בראיות שהובאו בפני עלה, כי הנאשם נהג במהירות גבוהה, אולם אין בנמצא כל ראיה קונקרטית בדבר מהירות נסיעתו של הנאשם. ראוי לזכור, כי אין בהגדרה כוללת בדבר מהירות גבוהה, כאשר עסקינן בכביש פתוח, בין עירוני, כאשר לא היו בסמוך כלי רכב נוספים, וזאת בראייתו ובהערכתו הסובייקטיבית של מאן דהוא, כדי לגבש ולהוכיח מעבר לכל ספק סביר ראשית, כי אכן מהירותו של הנאשם הייתה מהירות גבוהה ושנית, כי נהג מעל למהירות המותרת.

183. מודעת אני לכך, כפי שפורט בהרחבה לעיל, כי לא ראיתי ליתן אמון בעדויות הנאשם ובעדיו. יחד עם זאת וכפי שראיתי להפנות בפסיקה לעיל, הרי שגם מקום בו בית המשפט אינו מאמץ את גרסת הנאשם באשר לאופן התרחשות התאונה היינו, קביעתנו, כי נכנס לצומת במופע אור אדום, הרי שאין בכך כדי לייתר את הצורך הרובץ לפתחה של המאשימה להוכיח ברף ההוכחה הנדרש בפלילים היינו, מעבר לכל ספק סביר, את היסוד הנפשי הצריך בעבירת ההריגה ולפיו, התגבש אצל הנאשם יסוד נפשי מסוג פיזיות. נטל הוכחה זה רובץ לעולם לפתחה של המאשימה וכל אימת שמתקיים ספק, הרי שעל הנאשם ליהנות ממנו.

184. באשר לטיבו של "הספק הסביר", ראוי להפנות לספרו של כב' השופט קדמי "**על הראיות**", חלק רביעי, **הדין בראי הפסיקה**, מעמ' 1674 ואילך, שם נקבע, בין היתר, כי הספק הינו פונקציה של הערכת מכלול הראיות ושל בחינה אם הוכחה התביעה את האשמה מעבר לספק סביר. יש ובית המשפט אינו מוכן להסיק מסקנה חד משמעית מהנסיבות שהוכחו בפניו ואז עליו לזכות את הנאשם מחמת הספק. כן ראה ע"פ 409/89 בעניין **רוימי** מד(3), 469.

185. בנסיבות שתוארו לעיל, ומקום בו בהעדר כל אינדיקציה אחרת למעשי הנאשם זולת כניסתו בנסיעה רציפה לצומת במופע אור אדום, אין די כדי לגבש מעבר לכל ספק סביר את היסוד הנפשי מסוג פיזיות הצריך להרשעה בדבר ההריגה. ספק זה, הנאשם זכאי ליהנות ממנו.

הרשעה בעבירת גרם מוות ברשלנות:

186. סעיף 304 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"הגורם ברשלנות למותו של אדם, דינו - מאסר שלוש שנים"

187. ברי הוא, כי מהניתוח שהובא לעיל, הרי שהתגבש אצל הנאשם היסוד העובדתי הצריך להרשעתו בעבירת גרם מוות ברשלנות, כפי שפורט לעיל בעניין **מנידיש** ואין לי אלא להפנות לאמור שם. באשר ליסוד הנפשי, הרי שעניינו של יסוד זה הינו מבחן אובייקטיבי של "צפיות סבירה" שבמרכזה "האדם הסביר" שהרי עבירת הרשלנות מדברת בהעדר מודעות במקום שאדם סביר בנעלי העברין, היה יכול וצריך להיות מודע כאשר המודעות משקפת, הלכה למעשה, את החזות מראש של הסיכון ואפשרות התממשותו. ברי הוא, כי במעשי הנאשם יש כדי לגבש את היסוד הנפשי הצריך לגיבושה של גרם מוות ברשלנות שכן, האדם מן הישוב יכול היה לצפות בנסיבות העניין, כי מעשהו יגרום לתוצאה אשר נגרמה, קרי למותו של המנוח.

188. כאמור, עבירה זו לא יוחסה לנאשם בכתב האישום. בהקשר זה שומה עלינו להפנות להוראת סעיף 184 לחסד"פ, שם נקבע, כי בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה

מהעובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן. במקרה דנן, הרי שהנאשם התגונן מול אותו מסד עובדתי בגין עבירה חמורה יותר שעניינה הריגה מעבירת גרם מוות ברשלנות ולפיכך, ברי הוא, כי בית המשפט יכול לעשות שימוש בסמכות הנתונה לו בהתאם להוראת סעיף 184 לחסד"פ ובוודאי שבנסיבות האמורות, ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן.

189. בנסיבות אלו, אני סבורה, כי לא עלה בידי המאשימה כדי להוכיח מעבר לכל ספק סביר את יסודות עבירת ההריגה המיוחסת לנאשם בכתב האישום ולפיכך, הנני מזכה אותו מעבירה זו וזאת מחמת הספק. תחת זאת הנני מרשיעה את הנאשם בעבירה שעניינה גרם מוות ברשלנות, עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין.

190. כאמור, לנאשם יוחסו שתי עבירות נוספות ואשר עניינן, נהיגה בקלות ראש שגרמה לנזק לאדם ולרכוש ואי ציות לאות שברמזור. מעשי הנאשם שעה שנכנס לצומת כשמופע אור אדום בכיוון נסיעתו ואשר בעטיים נגרמה התאונה, כאמור, בגינה ניזוקו כלי הרכב, הנאשם נזקק לטיפול רפואי וכך שניים מנוסעי הפולקסווגן, הרי שהתגבשו העבירות הנוספות המיוחסות לו כמפורט לעיל ואלה הוכחו כנדרש ומעבר לכל ספק סביר. לפיכך, הנני מרשיעה את הנאשם גם בעבירות אלו.

מחדלי חקירה:

191. הנאשם העלה בסיכומיו טענה בדבר קיומם של מחדלי חקירה ובהתאמה, טען אף לקיומה של חקירה מגמתית, כפי שפורט במסגרת טיעונו לעיל.

192. באשר לטיבם של מחדלי חקירה ונפקותם של אלה, ראוי להפנות לספרו של כב' השופט קדמי "על הראיות", חלק רביעי, הדין בראי הפסיקה, מעמ' 1979 ואילך, שם נקבע, בין היתר, כי מחדל חקירתי פירושו, כי עקב רשלנותם של רשויות התביעה, אבדה ראיה בעלת פוטנציאל מזכה, או הוחמצה הזדמנות למצות קו חקירה אשר היה עשוי להועיל להגנת הנאשם. יחד עם זאת נקבע, כי קיומו של מחדל חקירתי כשלעצמו, אינו מוביל מניה וביה לזיכוי הנאשם. נדרשת בדיקה פרטנית האם בהתחשב בתשתית הראייתית הקיימת בתיק, מגיע משקלו של המחדל לכדי יצירת ספק סביר. עוד נקבע, כי יש להבחין בין "מחדל" לבין "אי מיצוי הליכי החקירה".

193. בחנתי את טיעוני הנאשם בהקשר זה ולא מצאתי, כי במחדלים החקירתיים עליהם הצביע, ככל שאלה קיימים, יש כדי לשמוט את המארג הראייתי שהוצג להוכחת המיוחס לו בכתב האישום (בזיקה ובאספקלריה לעבירה שממנה זוכה והעבירות שבהן הורשע). עוד סבורה אני, כי לא היה באלה כדי ליצור ספק סביר בהתחשב בתשתית הראייתית הקיימת וממצאי המהימנות שראיתי לקבוע בשלה. כן ראיתי לציין, כי חלק מטענות הנאשם דינן יפה לסוגיית מיצוי הליכי חקירה, זאת בשונה מקיומם של מחדלי חקירה וכאמור, לא מצאתי באלה גם באלה, כי יש בהם כדי להקים ספק סביר, או לקפח את הגנת הנאשם, או לפגוע ביכולתו להתגונן כראוי אל מול הראיות וההאשמות שהוצגו בעניינו.

194. בטרם נחתום הכרעת דין זו, נתייחס לחלק מטענות הנאשם כפי סיכומיו, ככל שאלה לא קיבלו את ביטוין והתייחסותן בליבת הכרעת דין זו. כך לדוגמא טען הנאשם באשר לעדותו של יבגני סטנין, כי זה לא מסר הודעה במשטרה לאחר התאונה וכי היה בכך כדי לפגוע במשקל עדותו ובמשקל ההודעה שמסר

לאחר מכן. לא מצאתי, כי יש בטענה זו ממש. יבגני הסביר במהלך עדותו את השתלשלות האירועים. כאמור, התרשמתי מעדותו של יבגני באופן בלתי אמצעי, עדות אשר קיבלה את עיגונה ותיסופה הראייתי ממקורות ראייתיים נוספים ולפיכך, לא מצאתי, כי יש בעובדה זו נוכח השתלשלות האירועים כפי שפורטה, כדי לרדת לשורשו של עניין, או כדי לפגוע במשקל עדותו, או בממצאי המהימנות שראיתי לקבוע בשלו.

195. ב"כ הנאשם העלה טענות נוספות. כך לדוגמא באשר לעדותה של נגה הורוביץ אשר מעדותה עלה, כי זו לא נכנסה לצומת כאשר נכנס אליה הנאשם. עדותה של נגה פורטה בהרחבה בליבת הכרעת דין זו, כך גם ממצאי המהימנות שראיתי לקבוע בשלה ואין לי אלא להפנות לאמור שם. הדברים יפים אף באשר לטענות הנאשם בדבר עדותו של יוסי רופא. עדותו נבחנה על ידי במשנה זהירות, פורטה בהרחבה לעיל, מה גם שראוי לשזור את העולה מעדותו במארג הראיות הכולל, כפי שפורט בהרחבה בליבת הכרעת דין זו ואין לי אלא להפנות לאמור שם.

196. סופו של יום, נוכח כל האמור לעיל, הרי שבאתי לכלל מסקנה, כי לא עלה בידי המאשימה כדי להוכיח מעבר לכל ספק סביר את עבירת ההריגה המיוחסת לנאשם בכתב האישום ולפיכך, אני מזכה אותו מחמת הספק מעבירה זו. תחת זאת, הנני מרשיעה את הנאשם בעבירה שעניינה, גרם מוות ברשלנות. עוד באתי לכלל מסקנה, כי עלה בידי המאשימה כדי להוכיח מעבר לכל ספק סביר את העבירות הנוספות המיוחסות לנאשם בדמות נהיגה בקלות ראש שגרמה לנזק לאדם ולרכוש ואי ציות לאות שברמזור ולפיכך, הנני מרשיעה אותו בעבירות אלו.

197. תוכנה של הכרעת הדין הודע בנוכחות הנאשם, ב"כ הצדדים והורי המנוח בדיון מיום 26/4/17 ואולם הכרעת הדין מפורסמת עתה על הנמקותיה מפאת היקפה ואילוצי הדפסה. הנני מתנצלת אודות עיכוב זה.

המזכירות תמציא העתק לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"ט תמוז תשע"ז, 13 יולי 2017, בהעדר הצדדים